

การสำรวจการใช้รูปแบบวิธีการเรียนรู้แบบร่วมงานในการทำ โครงการของนิสิตปริญญาตรี

ผู้ช่วยศาสตราจารย์ พูลสุข รัตโนทยานนท์

บทคัดย่อ

งานวิจัยฉบับนี้มีจุดประสงค์ในการสำรวจการใช้รูปแบบวิธีการเรียนรู้แบบร่วมงานที่มีผลต่อคุณภาพของการทำโครงการรวมทั้งประโยชน์ที่ได้รับ การเรียนรู้แบบร่วมงานในงานวิจัยนี้หมายถึงกระบวนการเรียนรู้ที่ผู้เรียนได้รับการส่งเสริมให้มีความคิดสร้างสรรค์ แบ่งปันความรู้ มีการวางแผนและร่วมมือกันทำงานเพื่อให้โครงการนำเสนองานประสบผลตามความมุ่งหมาย เครื่องมือที่ใช้ในการทำวิจัยครั้งนี้มีทั้งเครื่องมือในการเก็บรวบรวมข้อมูลเชิงปริมาณและเชิงคุณภาพ ผลของงานวิจัยแสดงให้เห็นว่าการเรียนรู้แบบร่วมงานช่วยให้การทำโครงการประสบผลสำเร็จและยังช่วยให้ผู้เรียนมีการพัฒนาทางด้านปัญญาความรู้ทางด้านสังคมและปฏิสัมพันธ์ กล่าวโดยรวมแล้ว ผู้เรียนมีทัศนคติที่ดีต่อการเรียนรู้แบบร่วมงานและการทำโครงการ

Abstract

The purpose of this research was to investigate the effects of using collaborative learning on the quality of project work as well as on students' learning outcomes. Collaborative learning in this study refers to a learning process in which students are encouraged to initiate and share ideas as well as plan and collaborate in completing their actions in fulfilling an oral presentation project. Both quantitative and qualitative research instruments were used. Results revealed collaborative learning helped enhance project work as well as develop students' cognitive, social and interpersonal skills. Overall, the participating students have positive attitudes towards collaborative learning and project work.

ความน่า

วิธีการเรียนการสอนภาษาอังกฤษโดยทั่วไปและในประเทศไทยส่วนใหญ่แล้วมีผู้สอนเป็นศูนย์กลาง กล่าวคือ ผู้สอนเป็นผู้ที่มีบทบาทสำคัญกว่าผู้เรียน ผู้สอนเป็นผู้ให้ข้อมูล ผู้เรียนเป็นผู้รับข้อมูลและทำงานตามคำสั่ง ปฏิสัมพันธ์ที่เกิดขึ้นภายในห้องเรียนจะเป็นระหว่างผู้สอนกับผู้เรียน ปฏิสัมพันธ์ระหว่างผู้เรียนกับผู้เรียนจะมีค่อนข้างน้อย จึงอาจกล่าวได้ว่าการเรียนในลักษณะนี้จะทำให้ผู้เรียนขาดทักษะในการทำงานร่วมกัน ช่วยเหลือกัน รับผิดชอบร่วมกัน ไม่มีความคิดริเริ่มสานต่อและพัฒนา เพื่อให้งานบรรลุผล ไม่รู้จักวิธีแก้ปัญหา เพื่อให้งานลุล่วง ซึ่งทักษะต่างๆ เหล่านี้เป็นสิ่งที่ผู้เรียนจะต้องใช้ในชีวิตจริง

ด้วยเหตุดังกล่าวการเรียนการสอนภาษาอังกฤษในช่วงระยะหลังนี้จึงสนใจแนวคิดของการเรียนรู้แบบร่วมงาน (Collaborative Learning) ซึ่งพัฒนามาจากปรัชญาของการสร้างความรู้โดยกระบวนการทางสังคม (Social Constructivism) ที่ริเริ่มโดย Vygotsky นักจิตวิทยาชาวรัสเซีย โดยมีแนวคิดว่าการเรียนรู้คือ การสร้างความรู้ภายในบริบทของสังคม และเป็นตัวกระตุ้นให้เกิดกระบวนการทางวัฒนธรรมของแต่ละบุคคลต่อชุมชน (อ้างถึงใน Oxford, 1997) เขาเสนอมุมมองที่ว่าความคิดมีแหล่งกำเนิดมาจากสังคมโดยการสื่อสารกับบุคคลอื่น ระบบการคิดของบุคคลเป็นผลมาจากการสื่อสารในกลุ่มสังคมและไม่สามารถแยกจากชีวิตจริงได้ ส่วนการเรียนในห้องเรียน Vygotsky เห็นว่าผู้สอนจะทำหน้าที่เป็นผู้อำนวยความสะดวกและผู้ให้ความช่วยเหลือผู้เรียนในทุกรูปแบบ ซึ่งจะช่วยให้ผู้เรียนพัฒนาภาษาและทักษะทางวัฒนธรรม แนวความคิดในการให้ความช่วยเหลืออาจจะรวมถึงการให้คำชี้แนะ คำชม คำแนะนำ กลวิธีการเรียน การทบทวนไวยากรณ์ การทบทวนบทเรียนอย่างสั้นๆ หรือสิ่งใดก็ตามที่ผู้เรียนต้องการในช่วงเวลานั้น หากผู้เรียนต้องการความช่วยเหลือมากผู้สอนก็ช่วยด้วยการเสริมศักยภาพ (scaffolding) เพื่อให้แน่ใจว่าการสร้างความรู้จะดำเนินต่อไป และเมื่อผู้เรียนสามารถช่วยเหลือตนเองได้ ผู้สอนก็จะลดบทบาทลงและผู้เรียนจะสามารถเรียนรู้ได้ด้วยตนเอง การเรียนรู้แบบร่วมงานนี้มีความสอดคล้องกับปรัชญาการสร้างความรู้โดยกระบวนการทางสังคม ดังที่ John Dewey (อ้างถึงใน Oxford, 1997) นักปรัชญาและนักการศึกษาชาวอเมริกัน

สนับสนุนแนวคิดนี้และเห็นว่าผู้เรียนไม่ได้เรียนโดยลำพัง แต่เรียนรู้โดยการเป็นส่วนหนึ่งของสังคมที่อยู่ใกล้ตัว และไกลตัวคือในสังคมโลก และความสัมพันธ์จะเชื่อมโยงกันระหว่างบุคคล ชุมชนและโลก

การเรียนรู้แบบร่วมงานนี้ ถ้านำมาประยุกต์ใช้จะมีประโยชน์ต่อผู้เรียนมาก เพราะทำให้ผู้เรียนมีความกระตือรือร้นในการเรียนรู้และในการพัฒนาตนเอง มีส่วนร่วมในการตัดสินใจที่สำคัญและสร้างสรรค์ว่าตนเองจะเรียนอะไร และจะเรียนอย่างไร สนับสนุนการเรียนรู้ของตนเองและการเรียนรู้ของผู้อื่นเพื่อประโยชน์ของทุกคนมีประสบการณ์ในความรับผิดชอบ การเรียนรู้ในกลุ่มของตนเอง เรียนรู้การมีปฏิสัมพันธ์ในทางบวกอย่างมีประโยชน์ มีจุดประสงค์ มีความหมายและมีปฏิสัมพันธ์ที่มีสภาพเหมือนจริงกับสมาชิกภายในกลุ่ม มีส่วนร่วมในการค้นหาความหมายและทิศทางในความพยายามที่จะเรียนรู้และเติบโตเป็นบุคคลและสมาชิกของสังคม

หลักการสำคัญของการเรียนรู้แบบนี้ คือ ความมีอิสระของผู้เรียนในการจัดการเรียนรู้ของตนเอง ในการดำเนินกิจกรรมการเรียนรู้ทั้งในการกำหนดบทบาทหน้าที่ การดำเนินกิจกรรมภายในกลุ่ม ซึ่งไม่จำเป็นว่าสมาชิกทุกคนจะต้องมีบทบาทเท่าเทียมกันซึ่งจะทำให้ผู้เรียนสามารถพัฒนาศักยภาพของตนเองได้ เป็นการเรียนรู้กลุ่มย่อย สมาชิกภายในกลุ่มมีความแตกต่างกันโดยมีความเชื่อว่าความแตกต่างทางวิสัยทัศน์ ประสบการณ์และพื้นฐานความรู้ของแต่ละบุคคลเป็นส่วนสำคัญในการเรียนรู้ ซึ่งผู้เรียนจะเกิดการเรียนรู้จากการได้ร่วมงานกับผู้ที่มีความรู้และมีความสามารถหลากหลาย

สาเหตุที่การเรียนรู้แบบร่วมงานนี้ใช้สอนในรายวิชาภาษาอังกฤษสำหรับศิลปะและบันเทิง (English for Arts and Entertainment) ซึ่งเป็นรายวิชาเลือก 3 หน่วยกิตของสถาบันภาษา จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย สำหรับนิสิตปริญญาตรีทุกคณะตั้งแต่ชั้นปีที่ 2 ขึ้นไป โดยเปิดสอนในภาคปลาย ตั้งแต่ปีการศึกษา 2550 เป็นต้นมา รายวิชานี้มีเนื้อหาเกี่ยวกับศิลปะและบันเทิง อาทิเช่น ประวัติและผลงานของนักแสดงที่เป็นดารา นักร้อง และนักแสดง ฯลฯ และเนื้อหาที่เกี่ยวกับภาพยนตร์ ศิลปะและวัฒนธรรม รวมทั้งศิลปินที่มีชื่อเสียงต่างๆ ด้วย เพราะมีจุดประสงค์ให้ผู้เรียนได้ฝึกทักษะทางภาษาอังกฤษทั้ง 4 ทักษะ คือ ฟัง พูด อ่าน

เขียนในหัวข้อที่เกี่ยวกับศิลปะและบันเทิง และมีรูปแบบการสอน ทั้งที่เป็นการบรรยายและการทำกิจกรรมทั้งกิจกรรมคู่และ กิจกรรมกลุ่ม แต่ปรากฏว่าผู้เรียนยังคงมีพฤติกรรมการเรียน ที่เป็นแบบต่างคนต่างเรียน ไม่มีการร่วมมือกันเพื่อเรียนรู้ อย่างจริงจัง จะเป็นลักษณะที่ต่างคนต่างทำงานส่วนของตน ให้เสร็จแล้วนำมารวมกัน อีกเหตุผลหนึ่งที่ทำให้ผู้เรียนไม่ ร่วมมือกันเท่าที่ควรอาจเป็นเพราะผู้เรียนรายวิชานี้มาจาก ต่างคณะ ต่างชั้นปี จึงยังไม่มีความสัมพันธ์กันมากนัก และการพบกันสัปดาห์ละหนึ่งครั้ง ครั้งละ 3 ชั่วโมงยังไม่เพียงพอ ที่จะสร้างความคุ้นเคยกันให้เพิ่มมากขึ้น

นอกจากนั้นการศึกษางานวิจัยที่เกี่ยวข้องแสดงให้เห็นว่า Portwood (1999) ได้ศึกษาเชิงคุณลักษณะเกี่ยวกับประสบการณ์ ในชั้นเรียนที่ใช้แนวคิดของการเรียนรู้แบบร่วมงานของผู้เรียน ระดับบัณฑิตศึกษาในรายวิชาการเขียน ผลการวิจัยพบว่า ผู้เรียนและผู้สอนมีส่วนร่วมในการเรียนรู้ มีการยอมรับฟังกัน และมีการเรียนรู้จากผู้เรียนคนอื่น และการใช้การอภิปราย เป็นสิ่งสำคัญในการเรียนรู้แบบนี้ Armstrong (1999) ได้ ทำการวิจัยเกี่ยวกับลักษณะของการเรียนรู้แบบร่วมงานของ นักศึกษาระดับบัณฑิตศึกษา สาขาศึกษาศาสตร์ ผลจากการ วิจัยชี้ให้เห็นว่า การเรียนรู้แบบร่วมงานเป็นกระบวนการที่ ซับซ้อนที่ประกอบไปด้วย การสร้างความรู้ที่ผู้เรียนเรียนรู้ ได้จากการได้สนทนากับบุคคลอื่น บทบาทของผู้เรียนและการ มีปฏิสัมพันธ์ระหว่างผู้เรียนด้วยกัน ผู้เรียนทุกคนสามารถ สังเกตการณ์การเรียนรู้ของตนเองได้จากความสัมพันธ์ที่ สร้างขึ้นในกลุ่ม Liang (2002) ได้สำรวจผลกระทบของการ เรียนรู้ร่วมกันของนักเรียนได้หวั่นระดับมัธยมที่มีต่อความ สามารถในการสื่อสารด้านการพูดและความกระตือรือร้นใน การเรียนภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศ สรุปได้ว่าความ สามารถด้านการสื่อสารในการพูดและความกระตือรือร้นใน การเรียนภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศของนักเรียน กลุ่มทดลองสูงกว่ากลุ่มควบคุมอย่างมีนัยสำคัญ และงาน วิจัยของ อารีรักษ์ มีแจ้ง (2547) ที่ศึกษาเกี่ยวกับการพัฒนา รูปแบบการสอนกลวิธีการอ่านภาษาอังกฤษโดยใช้หลักการ เรียนรู้แบบร่วมงานสำหรับนิสิตนักศึกษาระดับอุดมศึกษา ผลการ วิจัยพบว่ารูปแบบการสอนที่นำเสนอได้รับการพัฒนาขึ้นอย่าง เป็นระบบ และการทดลองใช้รูปแบบการสอนกับนิสิตกลุ่ม ทดลองคือ คณะมนุษยศาสตร์และเภสัชศาสตร์ได้ผลเป็นที่พอใจ นิสิตมีความสามารถในการอ่านภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจ

หลังการทดลองสูงขึ้นกว่าก่อนการทดลองอย่างมีนัยสำคัญ ทางสถิติที่ระดับ 0.1 และนิสิตให้ความช่วยเหลือกันในการ ทำงานเป็นอย่างดี

การนำเอาวิธีการเรียนรู้แบบร่วมงานมาใช้สอนใน รายวิชานี้เพื่อให้ผู้เรียนได้มีการร่วมมือกันทำงานอย่างแท้จริง ซึ่งจะเป็นประโยชน์ต่อผู้เรียนทั้งในห้องเรียนและในอนาคต อีกทั้งผู้สอนได้มอบหมายให้ผู้เรียนทำโครงการ (project work) กลุ่มละหนึ่งชิ้นก่อนสอบปลายภาค เพราะผู้สอนเห็นว่าการทำโครงการเป็นวิธีหนึ่งของการเรียนรู้แบบร่วมงานที่ ผู้เรียนจะต้องร่วมมือกันทำงานอย่างแท้จริงเพื่อให้บรรลุ เป้าประสงค์ และการทำโครงการเป็นการเรียนรู้แบบร่วมมือกัน ทำงาน ไม่ใช่การแข่งขันกัน เป็นการเรียนที่ทำให้ผู้เรียนแต่ละคน มีพัฒนาการในการเรียนรู้ด้วยตนเองและมีความรับผิดชอบ มากขึ้น และเป็นวิธีการเรียนที่ผู้เรียนสามารถเรียนตามแนว ความถนัด ความสามารถ และความชอบของตนเองได้ (Skehan, 1998) การทำโครงการเป็นกระบวนการเรียนรู้โดย มีผู้เรียนเป็นศูนย์กลาง มุ่งเน้นที่การร่วมมือกันทำงานเพื่อให้ บรรลุเป้าหมาย ไม่เน้นการแข่งขันกัน ผู้สอนเป็นผู้ช่วยเหลือ และแนะนำ ผู้เรียนจะเป็นผู้ที่มีบทบาทสำคัญในกระบวนการ เรียนรู้แบบนี้ โดยจะต้องผ่านกระบวนการหลายขั้นตอน อาทิ เช่น การวางแผน การเก็บและวิเคราะห์ข้อมูล การแลกเปลี่ยน ความคิดเห็นและอื่นๆ เพื่อให้ได้ผลผลิตขั้นสุดท้ายตามที่ตั้งเป้าไว้ นอกจากนี้ผู้เรียนยังได้ฝึกฝนทักษะทางภาษาจากภาษาที่ใช้จริง (real-world language) ไม่ใช่เพียงแต่ภาษาในห้องเรียน (classroom language) เพราะต้องสืบค้นข้อมูลจากสื่อต่างๆ ที่อยู่ภายนอกห้องเรียนซึ่งเป็นประสบการณ์จริง ทำให้มีความ มั่นใจในตนเอง นับถือตนเองมากขึ้น รู้จักคิดวิเคราะห์ ตัดสินใจ แก้ไขปัญหาได้ดีขึ้น Haines (1989) ได้สรุปประโยชน์ของการ ทำโครงการไว้ดังนี้ คือ มีความสัมพันธ์กับความจริง เป็น กิจกรรมที่ผู้เรียนมีส่วนร่วม เหมาะกับความสามารถของผู้เรียน ทุกระดับ มีการผสมผสานภาษาเข้าด้วยกัน เสริมสร้าง ความคล่องแคล่วและความถูกต้อง เป็นการเปลี่ยนจากสิ่งที่ทำเป็น ประจำ

งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการทำโครงการเสนอประสิทธิภาพ ของผู้เรียนเป็นส่วนใหญ่ มีดังนี้ คือ McDonough (2004) ได้สรุปในงานวิจัยของเขาที่สำรวจการใช้กิจกรรมคู่และ กิจกรรมกลุ่มในกลุ่มเรียนขนาดเล็กของนิสิตปริญญาตรีใน

บริบทที่มีการเรียนการสอนภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศให้กับนักศึกษาไทยว่า ผู้เรียนที่มีส่วนร่วมในการทำกิจกรรมคู่และกิจกรรมกลุ่มในกลุ่มเรียนขนาดเล็กนี้ได้แสดงให้เห็นถึงพัฒนาการในการใช้ภาษาอังกฤษทุกรูปแบบ Sudrung (2004) ได้ศึกษาเกี่ยวกับประสิทธิผลของหลักสูตรที่ใช้การทำโครงการเป็นพื้นฐานเพื่อเพิ่มพูนทักษะทางภาษาอังกฤษของนักเรียนระดับมัธยมปลาย และพบว่าความสามารถทางภาษาอังกฤษทุกทักษะของนักเรียนระดับมัธยมปลายเพิ่มขึ้นอย่างมีนัยสำคัญ Rihova (2007) ทำการศึกษาถึงประโยชน์ของการทำโครงการในการสอนภาษาอังกฤษให้กับผู้เรียนที่ความสามารถต่างกัน และผลกระทบต่อนักเรียนในด้านการเรียนรู้ด้วยตนเอง การร่วมมือกัน แรงจูงใจ และการสื่อสาร ผลของงานวิจัยพบว่าการทำโครงการมีผลในทางบวกต่อการสื่อสารและแรงจูงใจในการทำโครงการได้ให้โอกาสที่ดีแก่ผู้เรียนในการใช้ภาษาอังกฤษอย่างสร้างสรรค์ และใช้ภาษาอังกฤษในการทำงานที่แตกต่างกัน วิธีการเรียนรู้แบบนี้มีข้อดีมากสำหรับผู้เรียนที่มีความสามารถต่างกัน งานวิจัยของ Siritaratn (2007) พบว่าความสามารถทางการสื่อสารทางด้านการพูดและการเสนอผลงานของนิสิตมหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์มีการพัฒนาขึ้น และยังพบอีกว่าการทำโครงการมีประสิทธิผลในการส่งเสริมให้นิสิตมีความมั่นใจในตนเองและมีปฏิสัมพันธ์กัน งานวิจัยของประนอม ไชยวิชิต (2544) ได้ศึกษาวิจัยเรื่อง การพัฒนาทักษะการเขียนภาษาอังกฤษด้วยกิจกรรมโครงการภาษา ผลการวิจัยพบว่า การใช้รูปแบบการพัฒนาทักษะการเขียนภาษาอังกฤษด้วยกิจกรรมโครงการภาษาส่งผลให้กลุ่มตัวอย่างพัฒนาความสามารถทางการเขียนภาษาอังกฤษทั้งในด้านคำศัพท์ ไวยากรณ์ กลไกการเขียน การเขียนเนื้อหา และการเรียบเรียง นอกจากนี้การทำการกิจกรรมในโครงการภาษามีส่วนกระตุ้นให้กลุ่มตัวอย่างช่วยเหลือกัน แสวงหาความรู้ที่ช่วยการเรียนรู้ทักษะการเขียนภาษาอังกฤษให้ดีขึ้น แสดงให้เห็นว่าการพัฒนาทักษะการเขียนภาษาอังกฤษด้วยกิจกรรมโครงการภาษาสามารถพัฒนาการเขียนของกลุ่มตัวอย่างได้ งานวิจัยของ ชนิษฐา นาคน้อย (2549) ที่ทำการสำรวจผลของการทำโครงการที่มีต่อการสื่อสารเป็นภาษาอังกฤษของนักเรียนระดับมัธยม ผลของการวิจัยแสดงให้เห็นว่าความสามารถในการสื่อสารด้วยภาษาอังกฤษของนักเรียนระดับมัธยมเพิ่มขึ้นหลังจากใช้การเรียนแบบการทำโครงการ

งานวิจัยมุ่งศึกษาการทำโครงการของผู้เรียนในขอบเขตของโครงการในรูปแบบของผลผลิต (Production projects) และโครงการในรูปแบบของการแสดงออก (Performance projects) ซึ่งจะอยู่ในรูปแบบของ วิดีทัศน์ ใบปลิว การเขียนรายงานและการนำเสนอหน้าชั้นเรียน เป็นต้น และเป็นโครงการประเภทที่ไม่มีโครงสร้าง (Unstructured Projects) ซึ่งโครงการจะถูกกำหนดโดยผู้เรียนเองเป็นส่วนใหญ่ ทั้งนี้เพราะต้องการให้ผู้เรียนมีอิสระในการทำงานมากที่สุด เพื่อศึกษาผลของการใช้วิธีการเรียนรู้แบบร่วมงานต่อการทำโครงการของนิสิตปริญญาตรีที่ลงทะเบียนเรียนรายวิชานี้ในปีการศึกษา 2551

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. เพื่อศึกษาผลของการใช้รูปแบบวิธีการเรียนรู้แบบร่วมงานต่อการทำโครงการของนิสิตปริญญาตรี จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ที่เรียนรายวิชา 5500295 English for Arts and Entertainment
2. เพื่อสำรวจความคิดเห็นของนิสิตกลุ่มนี้ที่มีต่อวิธีการเรียนรู้แบบร่วมงานและการทำโครงการ

คำถามวิจัย

1. วิธีการเรียนรู้แบบร่วมงานมีส่วนช่วยในการทำโครงการให้บรรลุผลหรือไม่อย่างไร
2. ผู้เรียนมีทัศนคติต่อวิธีการเรียนรู้แบบร่วมงานและการทำโครงการอย่างไร

สมมุติฐานของการวิจัย

1. การใช้รูปแบบวิธีการเรียนรู้แบบร่วมงาน มีผลทำให้การทำโครงการบรรลุผลสำเร็จตามเป้าหมาย
2. ผู้เรียนมีทัศนคติที่ดีต่อวิธีการเรียนรู้แบบร่วมงาน และการทำโครงการ

ขอบเขตของการวิจัย

งานวิจัยนี้ไม่ศึกษาความแตกต่างทางด้านเพศ อายุ คณะ และระดับความสามารถทางภาษาอังกฤษของพลวิจัย

ข้อจำกัดในการวิจัย

รายวิชา 5500295 : English for Arts and Entertainment เปิดสอนในภาคปลายของทุกปีการศึกษา ในงานวิจัยฉบับนี้มีจำนวนพลวิจัย 34 คน และเนื่องจากกลุ่มตัวอย่างใช้ intact group ไม่ได้สุ่มตัวอย่างดังนั้นผลของการวิจัยจึงอาจไม่สามารถนำไปประยุกต์ใช้กับกลุ่มอื่นได้

คำนิยามศัพท์

การเรียนรู้แบบร่วมงาน (Collaborative Learning)

การเรียนรู้แบบร่วมงาน คือกระบวนการเรียนรู้ที่ให้อิสระแก่ผู้เรียนในการร่วมมือกันทำงานเป็นกลุ่มกำหนดบทบาทหน้าที่ ความรับผิดชอบของสมาชิก มีการวางแผน แสดงความคิดเห็น ร่วมมือ พึ่งพากัน ช่วยกันแก้ไขปัญหาต่างๆ โดยมีผู้สอนเป็นผู้ให้คำแนะนำและความช่วยเหลือ

การทำโครงงาน (Project Work)

การทำโครงงาน คือรูปแบบการเรียนรู้ที่เน้นการร่วมมือกันของผู้เรียนในการทำงานอย่างใดอย่างหนึ่งที่ผู้เรียนตัดสินใจเลือกเองให้สัมฤทธิ์ผล โดยมีขั้นตอนการทำงานหลายขั้นตอน ตั้งแต่การวางแผนจนถึงการนำเสนองานซึ่งเป็นผลผลิตขั้นสุดท้าย การทำโครงงานในรายวิชานี้ผู้เรียนแต่ละกลุ่มจะต้องร่วมมือกันทำงานตั้งแต่เริ่มแรก คือ การตกลงกันในการเลือก (หัวข้อ) เรื่อง การวางแผนโครงสร้างของโครงงาน การวางแผนการทำงานแต่ละขั้นตอน การเก็บรวบรวม เรียบเรียงและวิเคราะห์ข้อมูล การเตรียมตัวและฝึกซ้อมการนำเสนอผลงาน จนถึงผลผลิตขั้นสุดท้ายคือ การนำเสนองานในห้องเรียน รวมทั้งมีการประเมินโครงงานของตนเอง และโครงงานของผู้เรียนกลุ่มอื่นด้วย

ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

1. วิธีการเรียนรู้แบบร่วมงานเป็นกระบวนการเรียนรู้ซึ่งกันและกันของสมาชิกในกลุ่ม เพื่อให้งานบรรลุเป้าหมายซึ่งเป็นทักษะการเรียนรู้ที่ผู้เรียนสามารถนำไปปรับใช้ในสังคมในชีวิตจริงได้
2. ผู้สอนรายวิชาอื่นอาจจะนำไปประยุกต์หรือพัฒนาเพื่อจัดการเรียนการสอนในรายวิชาของตนได้

วิธีดำเนินการวิจัย

รูปแบบการวิจัย

งานวิจัยฉบับนี้เป็นการวิจัยเชิงสำรวจ (exploratory research) เพื่อศึกษาผลของการใช้วิธีการเรียนรู้แบบร่วมงานต่อการทำโครงงานของนิสิตปริญญาตรีที่เรียนรายวิชา 5500-295 English for Arts and Entertainment และเพื่อสำรวจทัศนคติของนิสิตกลุ่มนี้ที่มีต่อการเรียนรู้แบบร่วมงานและการทำโครงงานโดยมีการเก็บข้อมูลทั้งเชิงปริมาณและเชิงคุณภาพ การเก็บข้อมูลเชิงปริมาณมีทั้งการใช้แบบประเมินและ แบบสอบถาม ได้แก่ แบบประเมินเพื่อนในการนำเสนอโครงงาน และแบบสอบถามความคิดเห็นเกี่ยวกับการทำงานร่วมกันและการทำโครงงาน ส่วนการเก็บข้อมูลเชิงคุณภาพอยู่ในรูปของแบบประเมินสภาพการดำเนินงานภายในกลุ่ม แบบประเมินตนเองหลังการนำเสนอผลงานแบบสัมภาษณ์ผู้เรียนแบบกึ่งมีโครงสร้าง และบันทึกของผู้สอน

ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

นิสิตจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัยที่ลงทะเบียนเรียนรายวิชานี้จำนวน 34 คน โดยแบ่งเป็น ชาย 5 คน (14.71%) และหญิง 29 คน (85.29%) ซึ่งแบ่งตามคณะได้ดังนี้ คือ นิสิตคณะอักษรศาสตร์ 23 คน (67.65%) นิสิตคณะครุศาสตร์ 4 คน (11.76%) นิสิตคณะรัฐศาสตร์ 4 คน (11.76%) นิสิตคณะวิศวกรรมศาสตร์ 3 คน (8.83%) และแบ่งตามชั้นปีได้ดังนี้ คือ นิสิตชั้นปีที่ 4 จำนวน 25 คน (73.53%) นิสิตชั้นปีที่ 3 จำนวน 2 คน (5.88%) นิสิตชั้นปีที่ 2 จำนวน 7 คน (20.59%)

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

ในงานวิจัยฉบับนี้ ผู้วิจัยได้ใช้เครื่องมือในการเก็บรวบรวมข้อมูลเชิงปริมาณและเชิงคุณภาพดังนี้ คือ

เครื่องมือเก็บรวบรวมข้อมูลเชิงปริมาณ

1. แบบประเมินเพื่อนในการนำเสนอโครงงาน (peer evaluation)
2. แบบสอบถามความคิดเห็นแบบปลายปิดเกี่ยวกับการเรียนรู้แบบร่วมงานและการทำโครงงาน (opinion questionnaire)

เครื่องมือเก็บรวบรวมข้อมูลเชิงคุณภาพ

1. บันทึกของผู้สอน (teacher's diary)

2. แบบสัมภาษณ์ผู้เรียนแบบกึ่งมีโครงสร้าง (semi-structured interviews)
3. แบบประเมินสภาพการดำเนินงานภายในกลุ่ม (reflection)
4. แบบประเมินตนเองในการนำเสนอโครงการงาน (self-evaluation)
5. แบบสอบถามความคิดเห็นแบบปลายเปิดเกี่ยวกับข้อดีข้อเสียของการเรียนรู้แบบร่วมงานที่มีผลต่อการทำโครงการแบบปลายเปิด (open-ended opinion questionnaire)

การวิเคราะห์ข้อมูล

ข้อมูลเชิงปริมาณ

1. ข้อมูลเชิงปริมาณที่ได้จากแบบสอบถามความคิดเห็นเกี่ยวกับการเรียนรู้แบบร่วมงานและการทำโครงการงาน (opinion questionnaire) อยู่ในรูปแบบที่ให้น้ำหนักค่า (rating scale) 5 ระดับ ผู้วิจัยนำข้อมูลที่ได้มาวิเคราะห์หาค่ามัชฌิมเลขคณิต (\bar{X}) ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) โดยใช้โปรแกรม SPSS (Statistical Package for the Social Sciences) เพื่อสำรวจทัศนคติของผู้เรียนเกี่ยวกับการเรียนรู้แบบร่วมงานและการทำโครงการงาน และประโยชน์ที่ได้รับจากการเรียนรู้แบบร่วมงานและการทำโครงการงาน อันเป็นผลของการเรียนรู้แบบร่วมงานที่มีต่อการทำโครงการงาน

2. ข้อมูลเชิงปริมาณที่ได้จาก แบบประเมินเพื่อนในการนำเสนอโครงการงาน (peer evaluation) จะอยู่ในรูปแบบที่ให้น้ำหนักค่า (rating scale) 5 ระดับ เช่นเดียวกัน แต่ผู้วิจัยใช้วิธีการคำนวณในการหาคะแนนรวม แบบประเมินนี้แสดงให้เห็นถึงคุณภาพของโครงการงานของผู้เรียนแต่ละกลุ่ม และลักษณะของโครงการงานที่ดีที่สุดในงานวิจัยนี้ ซึ่งเป็นการศึกษาเกี่ยวกับผลของการเรียนรู้แบบร่วมงานต่อการทำโครงการงานของผู้เรียน

ข้อมูลเชิงคุณภาพ

ผู้วิจัยทำการรวบรวม วิเคราะห์เนื้อหา (content analysis) และสรุปผลจากข้อมูลที่ได้จากเครื่องมือวิจัย ดังนี้ คือ

1. บันทึกของผู้สอน (teacher’s diary)
2. แบบสัมภาษณ์ผู้เรียนแบบกึ่งมีโครงสร้าง (semi-structured interviews)

3. แบบประเมินสภาพการดำเนินงานภายในกลุ่ม (reflection)
4. แบบประเมินตนเองในการนำเสนอโครงการงาน (self-evaluation)
5. แบบสอบถามความคิดเห็นแบบปลายเปิดเกี่ยวกับข้อดีข้อเสียของการเรียนรู้แบบร่วมงานที่มีผลต่อการทำโครงการงาน (open-ended opinion questionnaire) ซึ่งจะอยู่ในรูปของคำถามปลายเปิด (open-ended questions)

เกณฑ์การวิเคราะห์ข้อมูล

เครื่องมือเก็บรวบรวมข้อมูลเชิงปริมาณในงานวิจัยฉบับนี้เป็นแบบมาตราส่วนประมาณค่า (Likert Scale) ซึ่งสามารถตีค่ามัชฌิมเลขคณิต (Arithmetic mean) ได้ดังนี้คือ (อารีรักษ์, 2547)

4.50 - 5.00	มากที่สุด
3.50 - 4.49	มาก
2.50 - 3.49	ปานกลาง
1.50 - 2.49	น้อย
1.00 - 1.49	น้อยที่สุด

ผลการวิจัย การอภิปรายผล และข้อเสนอแนะ

ผลของงานวิจัยฉบับนี้สรุปได้ว่า

ส่วนที่ 1. การใช้รูปแบบวิธีการเรียนรู้แบบร่วมงานมีผลให้การดำเนินงานของนิสิตปริญญาตรี จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ที่เรียนรายวิชา 5500295 : English for Arts and Entertainment ussลุผลสำเร็จตามเป้าหมาย

ผู้เรียนรายวิชานี้สามารถนำเสนอโครงการงานซึ่งเป็นผลผลิตขั้นสุดท้ายได้อย่างมีคุณภาพ นอกจากนี้ผลของงานวิจัยแสดงให้เห็นว่าผู้เรียนได้ประโยชน์มากจากการใช้วิธีการเรียนรู้แบบร่วมงานในการเรียนการสอนในรายวิชานี้ และวิธีการเรียนรู้แบบร่วมงานนี้ยังได้สอนให้ผู้เรียนรู้จักวิธีการแก้ไขปัญหาที่เกิดขึ้นในระหว่างการทำงานร่วมกันด้วย ดังนี้

1.1 ในด้านคุณภาพของโครงการที่นำเสนอ (Projects’ quality)

ผู้เรียนรายวิชานี้มีทั้งหมด 34 คน ซึ่งแบ่งออกได้เป็น 6 กลุ่ม แต่ละกลุ่มได้นำเสนอโครงการได้อย่างมีประสิทธิภาพ กล่าวคือ เมื่อแต่ละกลุ่มได้นำเสนอโครงการของตนแล้วจะ

ถูกประเมินโดยเพื่อนอีก 5 กลุ่ม โดยใช้เครื่องมือในการวิจัย คือ แบบประเมินเพื่อนในการนำเสนอโครงการ หลังจากนั้น ผู้สอนได้รวมคะแนนจากผู้เรียนทุกกลุ่ม และจากผลสรุปการรวมคะแนนที่ผู้เรียนแต่ละกลุ่มประเมินโครงการของเพื่อนจะ เห็นได้ว่าทุกกลุ่มได้รับการประเมินอยู่ในระดับสูง คืออยู่ใน ระหว่าง 74-86% โดยที่กลุ่ม 5 ซึ่งได้อันดับ 1 ได้คะแนน 86% และกลุ่ม 1 ที่ได้อันดับ 6 ซึ่งเป็นอันดับสุดท้ายได้คะแนน 74% และจากบันทึกของผู้สอน ผู้สอนเองก็มีความเห็นตรงกับผู้เรียน ในการประเมินการนำเสนอโครงการ กล่าวคือ ผู้สอนได้ประเมิน ให้กลุ่ม 5 ได้อันดับ 1 และกลุ่ม 1 ได้อันดับ 6 เช่นเดียวกับการประเมินของผู้เรียน ส่วนกลุ่มอื่นๆ มีความแตกต่างกันบ้าง ในความคิดเห็นระหว่างผู้เรียนและผู้สอน

ทั้งนี้จากแบบประเมินตนเองในการนำเสนอโครงการ และจากบันทึกของผู้สอน สามารถสรุปได้ว่า ปัจจัยที่ทำให้ โครงการประสบผลสำเร็จควรจะต้องมีรูปแบบการนำเสนอ ที่แตกต่างไปจากการออกมาพูดหน้าชั้นเรียนตามปกติ โครงการ ต้องมีความน่าสนใจ มีความคิดสร้างสรรค์ดึงดูดผู้ฟังได้ ทุกรูปแบบ และให้ความรู้ไปพร้อมกันด้วย การนำเสนอต้อง เป็นขั้นเป็นตอน มีข้อผิดพลาดไม่มากนัก ควรให้เป็นไปตาม

แผนงานที่วางไว้ เนื้อหาต้องเป็นที่สนใจของผู้ฟัง อาจจะเป็น เรื่องที่แปลกใหม่ หรือกำลังอยู่ในความนิยม รวมทั้งต้อง ให้ความรู้และความบันเทิงแก่ผู้ฟังด้วย ไม่ควรซับซ้อนหรือมี หลายประเด็นเกินไป ผู้นำเสนอต้องมีความกล้าแสดงออกมั่นใจ ในตนเอง พูดภาษาอังกฤษได้ดี มีการเตรียมตัวอย่างดี รวมทั้ง ต้องมีทักษะในการนำเสนองาน และสามารถแก้ ปัญหาเฉพาะหน้าได้ เวลาในการนำเสนอต้องเหมาะสม ไม่ควรนานเกินไป วัสดุอุปกรณ์ สื่อต่างๆ ต้องจัดเตรียมให้ พร้อมล่วงหน้า เพื่อกันไม่ให้เกิดปัญหาระหว่างการนำเสนอ งานได้

1.2 ในด้านประโยชน์ที่ได้รับ (Gains and Learning Outcomes)

การวิเคราะห์ข้อมูลเชิงปริมาณที่ได้จากแบบสอบถาม ความคิดเห็นเกี่ยวกับการเรียนรู้แบบร่วมงานและการทำ โครงการในประเด็นที่เกี่ยวกับประโยชน์ที่ได้รับจากการเรียนรู้ แบบร่วมงานและการทำโครงการ ปรากฏว่าผู้เรียนเห็นว่าการเรียนแบบนี้ได้ประโยชน์มากในหลายด้าน ดังปรากฏใน ตารางนี้คือ

ตารางที่ 1 : ประโยชน์ที่ได้รับจากการเรียนรู้แบบร่วมงานและทำโครงการ	\bar{X}	SD	ผลวิเคราะห์
1. ได้ความรู้ความคิดใหม่เพิ่มขึ้นจากสมาชิกในกลุ่ม	4.73	0.512	มากที่สุด
2. เรียนรู้วิธีการทำงานร่วมกับผู้อื่น	4.63	0.605	มากที่สุด
3. รู้จักเพื่อนใหม่มากขึ้น	4.62	0.611	มากที่สุด
4. ได้เพิ่มพูนความรู้ทางด้านภาษาอังกฤษมากขึ้นทั้ง 4 ทักษะ	4.50	0.619	มากที่สุด
5. มีความร่วมมือกันทำงานอย่างมีประสิทธิภาพ	4.47	0.718	มาก
6. มีการให้ข้อมูลและข้อเสนอแนะที่มีประโยชน์ต่อกลุ่ม	4.43	0.667	มาก
7. มีความกระตือรือร้นในการทำงาน	4.40	0.712	มาก
8. มีความกล้าแสดงความคิดเห็นมากขึ้น	4.40	0.712	มาก
9. ยอมรับความคิดเห็นของผู้อื่นมากขึ้น	4.35	0.698	มาก
10. การเรียนแบบนี้เป็นวิธีการเรียนภาษาที่ดีวิธีหนึ่ง	4.32	0.642	มาก
11. มีการวางแผน รวบรวม เรียบเรียงความคิดเห็นอย่างมีระบบระเบียบ และมีประสิทธิภาพมากขึ้น	4.28	0.638	มาก
12. มีความมั่นใจในตนเองมากขึ้น	4.17	0.637	มาก
13. ประสบความสำเร็จในงานที่ตั้งเป้าหมายไว้	4.16	0.627	มาก
14. รู้จักปรับปรุงตนเองให้ดีขึ้น	4.13	0.751	มาก
15. รู้จักสืบค้นข้อมูลจากสื่อต่างๆ ที่หลากหลายมากขึ้น	4.13	0.870	มาก

จากตารางที่ 1 ประเด็นที่ผู้เรียนเห็นว่าได้ประโยชน์มากที่สุด 4 ลำดับแรก คือ ได้ความรู้ความคิดใหม่เพิ่มขึ้นจากสมาชิกในกลุ่ม ($\bar{X} = 4.73$, $SD = 0.512$) ได้เรียนรู้วิธีการทำงานร่วมกับผู้อื่น ($\bar{X} = 4.63$, $SD = 0.605$) รู้จักเพื่อนใหม่มากขึ้น ($\bar{X} = 4.62$, $SD = 0.611$) และได้เพิ่มพูนความรู้ทางด้านภาษามากขึ้นทั้ง 4 ทักษะ ($\bar{X} = 4.50$, $SD = 0.619$) ส่วนประเด็นอื่นๆ ที่เหลือทั้งหมด ผู้เรียนเห็นว่าได้ประโยชน์ในระดับมาก ตั้งแต่การมีส่วนร่วมกันทำงานอย่างมีประสิทธิภาพ ($\bar{X} = 4.47$, $SD = 0.718$) เรียงลงมาจนถึงการสืบค้นข้อมูลจากสื่อต่างๆ ที่หลากหลายมากขึ้น ($\bar{X} = 4.13$, $SD = 0.870$)

ผลจากการวิเคราะห์ข้อมูลเชิงปริมาณปรากฏว่าผู้เรียนได้รับประโยชน์มากที่สุด 4 ลำดับแรกนั้น สอดคล้องกับผลการวิเคราะห์ข้อมูลเชิงคุณภาพ และยังสอดคล้องกับการสัมภาษณ์ผู้เรียนด้วย ดังนี้ คือ

1.2.1 ได้ความรู้ความคิดใหม่จากเพื่อนในกลุ่ม ผู้เรียนเห็นว่าการศึกษาที่เรียนโดยใช้วิธีการเรียนรู้แบบร่วมงานและการทำโครงการงานด้วยกัน ทำให้ได้ความรู้ความคิดใหม่ๆ เพิ่มขึ้นมากทั้งจากการร่วมมือกันทำงานและการดูงานของเพื่อนกลุ่มอื่นๆ ที่นำเสนอ ผู้เรียนส่วนหนึ่ง 67.65% รายงานว่าได้ฝึกทำงานหลายรูปแบบที่ไม่เคยทำมาก่อน เช่น การถ่ายทำวิดีโอวีดิทัศน์ รวมทั้งการตัดต่อภาพและเสียงเองด้วย ผู้เรียนอีกส่วนหนึ่ง 32.35% รายงานว่าได้ฝึกทำงาน เช่น การตัดต่อวิดีโอวีดิทัศน์ การแปลงไฟล์วีดิทัศน์ การทำโปสเตอร์ การเขียนบทบรรยายและอื่นๆ อีกมาก

1.2.2 ได้เรียนรู้วิธีการทำงานร่วมกับผู้อื่น ผู้เรียนเห็นว่าได้เรียนรู้ทักษะการทำงานร่วมกับผู้อื่น ไม่ว่าจะเป็นการช่วยเหลือกัน การร่วมมือกัน การเข้าใจผู้อื่น การปรับตัวเข้าหาผู้อื่น การปรับเปลี่ยนทัศนคติให้เป็นไปในทางเดียวกัน เพื่อให้บรรลุวัตถุประสงค์ตามที่ตั้งเป้าหมายไว้

1.2.3 ได้รู้จักเพื่อนใหม่มากขึ้น เนื่องจากรายวิชานี้มีนิสิตจากต่างคณะและต่างชั้นปีลงทะเบียนเรียนร่วมกัน ดังนั้น การเรียนรู้แบบร่วมงานและการทำโครงการงานร่วมกันทำให้ผู้เรียนได้รู้จักกันมากขึ้น ผู้เรียนรายวิชานี้ทุกคนได้รู้จักเพื่อนใหม่มากขึ้น และบางคนได้กลายเป็นเพื่อนสนิทกัน

ในที่สุด อาจกล่าวได้ว่ามิตรภาพได้เริ่มต้นขึ้นในห้องเรียนและอาจจะดำเนินต่อไปอีกยาวนาน

1.2.4 ได้เพิ่มพูนความรู้ทางด้านภาษาอังกฤษมากขึ้น
ทั้ง 4 ทักษะ ผู้เรียนเห็นว่าได้ฝึกทักษะทางภาษาอังกฤษมากขึ้นทั้ง 4 ทักษะ ทั้งการฟัง การพูด การอ่าน และการเขียนเพราะต้องมีการสืบค้นข้อมูลจากสื่อต่างๆ ที่หลากหลาย ทั้งที่เป็นสิ่งพิมพ์ เช่น หนังสือ วารสาร ฯลฯ และสื่ออื่นๆ เช่น อินเทอร์เน็ต เป็นต้น ได้เรียนรู้คำศัพท์ใหม่มากขึ้น มีการฝึกพูดภาษาอังกฤษต่อหน้าผู้อื่น สามารถนำภาษาอังกฤษมาประยุกต์ใช้ในงานที่นำเสนอ รวมทั้งสามารถนำเสนองานเป็นภาษาอังกฤษได้ตามขั้นตอน

นอกจากนี้ ตารางที่ 1 แสดงว่าผู้เรียนได้รับประโยชน์จากการเรียนรู้แบบร่วมงานและการทำโครงการงานใน 3 ประเด็นหลักดังนี้ คือ

1. ทักษะด้านปัญญาความรู้ (cognitive skills) ผู้เรียนได้ความรู้ความคิดใหม่เพิ่มขึ้นจากสมาชิกในกลุ่มเมื่อทำงานร่วมกัน ความรู้ทางด้านภาษาอังกฤษเพิ่มพูนมากขึ้นทั้ง 4 ทักษะ สมาชิกมีการให้ข้อมูลและข้อเสนอแนะที่มีประโยชน์ต่อกัน อีกทั้งมีการวางแผน รวบรวม เรียบเรียงความคิดเห็นอย่างมีระบบ ระเบียบ และมีประสิทธิภาพมากขึ้น และยังทำให้ผู้เรียนรู้จักสืบค้นข้อมูลจากสื่อต่างๆ ที่หลากหลายมากขึ้น

2. ทักษะด้านสังคมและปฏิสัมพันธ์ (social and interpersonal skills) ผู้เรียนได้เรียนรู้วิธีการทำงานร่วมกับผู้อื่น ได้รู้จักเพื่อนใหม่มากขึ้น และสมาชิกมีความร่วมมือกันทำงานอย่างมีประสิทธิภาพ

3. ทักษะด้านความรู้สึก (affective skills) ผู้เรียนมีความกระตือรือร้นในการทำงาน มีความกล้าแสดงความคิดเห็นมากขึ้น ยอมรับความคิดเห็นของผู้อื่นมากขึ้น และมีความมั่นใจในตนเองมากขึ้น

1.3 ในด้านปัญหาและวิธีการแก้ไขปัญหา (Problems and Problem-solving Strategies)

การวิเคราะห์ข้อมูลเชิงคุณภาพที่ได้จากแบบประเมินสภาพการดำเนินงานภายในกลุ่ม แบบประเมินตนเองในการนำเสนอโครงการงาน แบบสอบถามความคิดเห็นแบบปลายเปิดเกี่ยวกับข้อดีและข้อเสียของการเรียนรู้แบบร่วมงานที่มี

ผลต่อการทำโครงการงาน บันทึกของผู้สอนและการสัมภาษณ์ สามารถสรุปปัญหาและการแก้ไขปัญหามาได้เป็น 2 ประเด็นใหญ่ๆ ดังนี้ คือ ปัญหาในการทำงานร่วมกันและการแก้ไข ปัญหา และปัญหาในการนำเสนองานและการแก้ไขปัญหา

1.3.1 ปัญหาในการทำงานร่วมกันและการแก้ไขปัญหา มี 3 ประเด็น คือ ปัญหาเรื่องเวลา ปัญหาของเรื่องที่จะนำเสนอ ปัญหาของการแบ่งงานและความรับผิดชอบ และวิธีการแก้ไขปัญหามาของแต่ละประเด็น คือ

1.3.1.1 ปัญหาเรื่องเวลา ปัญหานี้เป็นปัญหาที่เกิดขึ้นกับผู้เรียนทุกกลุ่ม ทั้ง 6 กลุ่ม (100%) แบ่งออกได้เป็น 2 ประเด็น คือ ปัญหาในการนัดหมาย และปัญหาในเรื่องของเวลาในการทำงาน

ปัญหาในการนัดหมาย เนื่องจากผู้เรียนมาจากต่างคณะ ต่างสาขาวิชา ต่างชั้นปี เวลาว่างจึงไม่พร้อมกัน ทำให้การนัดหมายหรือนัดประชุมเพื่อปรึกษาเรื่องงานเป็นไปด้วยความยากลำบาก ผู้เรียนจึงแก้ไขปัญหามาโดยในชั้นแรกสมาชิกของกลุ่มต้องพยายามหาเวลาว่างที่ตรงกันให้ได้ ถ้าไม่ได้จริงๆ ทุกคนต้องยอมเสียสละเวลาส่วนตัว เช่น นัดประชุมหลังคาบเรียนตอนเย็น หรือในวันหยุด หรือสลับเวลากันทำงาน และต้องติดต่อสื่อสารกันเสมอทางโทรศัพท์และอินเทอร์เน็ต

ปัญหาในเรื่องของเวลาในการทำงาน ในการทำโครงการงานในรายวิชานี้ผู้เรียนทุกกลุ่ม (100%) ได้มีการหาข้อมูลจากสื่ออินเทอร์เน็ตและนำคลิปวิดีโอที่ค้นมาดัดแปลงแก้ไข ตัดต่อภาพและเสียง เพื่อให้สอดคล้องกับโครงการงานที่จะนำเสนอ และผู้เรียน 4 กลุ่ม (จำนวน 23 คน = 67.65%) มีการถ่ายทำวิดีโอที่ค้นขึ้นมาใหม่เองเพื่อเป็นส่วนประกอบในการนำเสนอโครงการงาน ซึ่งนอกจากจะเสียเวลาในการนัดหมายแล้วยังไปกว่านั้น บางครั้งการถ่ายทำวิดีโอที่ค้นมาเสียเวลามาก เมื่อถ่ายทำไม่สมบูรณ์ ต้องถ่ายทำใหม่ หรืออัดเสียงใหม่ บางครั้งเสียเวลามากในการทำ ความตกลงกัน ผู้เรียนแต่ละกลุ่มมีวิธีการแก้ไขปัญหามาต่างๆ กันไป ดังนี้ คือ ในกรณีที่ต้องมีการถ่ายทำวิดีโอที่ค้นมา สมาชิกในกลุ่มต้องแบ่งกันถ่ายทำวิดีโอที่ค้นตามความสะดวกและจัดการตัดต่อภายหลัง บางครั้งต้องถ่ายทำหลายครั้ง เพื่อให้สมาชิกทุกคนเลือกอันที่ดีที่สุด ในกรณีที่ต้องมีการตัดต่อวิดีโอที่ค้นมา ต้องแก้ไขด้วยการแปลงไฟล์ และใช้โปรแกรมตัดต่อขึ้นมาเป็นคลิปใหม่ หรืออัดเสียงใส่โทรศัพท์มือถือแล้วแปลงไฟล์ภายหลัง

1.3.1.2 ปัญหาของเรื่องที่จะนำเสนอ การทำงานร่วมกันเป็นกลุ่มและมีการระดมความคิดจากสมาชิกในกลุ่มย่อมจะต้องมีการถกเถียงกันเกิดขึ้น เพราะเมื่อสมาชิกแต่ละคนเสนอความคิดเห็นของตนไปก็ย่อมจะต้องมีข้อคิดเห็นที่หลากหลาย เมื่อมีความคิดเห็นที่หลากหลายก็อาจจะตกลงกันไม่ได้ และเมื่อตกลงกันไม่ได้ ก็เกิดปัญหาตามมา วิธีการแก้ไขปัญหามาเพื่อไม่ให้เกิดความขัดแย้งกันนั้นสมาชิกในกลุ่มต้องมีการพูดคุยกันบนพื้นฐานของเหตุและผล ประนีประนอมกันจนกว่าจะได้หัวข้อที่ดีที่สุด น่าสนใจที่สุด เพื่อหาข้อสรุปที่ตรงกับความต้องการของสมาชิกทุกคนในกลุ่ม และให้สมาชิกทุกคนเห็นด้วยหรือมีฉันทานุมัติก็ต้องมีการออกเสียงลงประชามติตามวิถีทางประชาธิปไตย

1.3.1.3 ปัญหาของการแบ่งงานและการรับผิดชอบ ในการทำงานเป็นกลุ่มการที่จะแบ่งงานให้สมาชิกทุกคนทำงานอย่างทั่วถึงและเท่าเทียมกันเป็นปัญหาหนึ่งที่เกิดขึ้นหรือเมื่อแบ่งงานไปแล้ว สมาชิกบางคนรับผิดชอบทำงานเต็มที่เพื่อที่จะให้งานสำเร็จ ในขณะที่บางคนไม่รับผิดชอบในหน้าที่ของตนเอง หรือรับผิดชอบแต่เฉพาะงานในส่วนของตนเองเท่านั้น ไม่ช่วยเหลือสมาชิกอื่น ไม่มีส่วนร่วม รับผิดชอบในงานทั้งหมด ผู้เรียนมีวิธีแก้ไขปัญหามาโดยการแบ่งงานให้ยุติธรรม โดยแบ่งให้เท่าๆ กันไม่ให้ผู้ใดรับภาระหนักเกินไป และจะต้องแบ่งงานให้สมาชิกในกลุ่มตามความสามารถและความถนัด ให้แต่ละคนต้องมีความรับผิดชอบในงานของตนเองด้วย

1.3.2 ปัญหาในการนำเสนองานและการแก้ไขปัญหามา มี 2 ประเด็น คือ ด้านเนื้อหา และอุปกรณ์รวมทั้งสื่อในการนำเสนอ

1.3.2.1 ปัญหาด้านเนื้อหา ในการนำเสนอโครงการงานหน้าชั้นเรียนผู้เรียนส่วนหนึ่ง (32.35%) มีปัญหาในด้านการนำเสนอเนื้อหาที่ยาวเกินไป ทำให้ใช้เวลาในการนำเสนอานาน ผู้ฟังเกิดความรู้สึกเบื่อหน่าย และมีความสนใจที่จะติดตามผลงานลดน้อยลง ผู้เรียนจำนวนหนึ่ง (17.65%) มีปัญหาในการนำเสนอเนื้อหาที่มีแต่บทพูด ทำให้ผู้ฟังอาจฟังตามไม่ทันและหมดความสนใจที่จะฟังต่อไป นอกจากนี้ผู้เรียนอีกจำนวนหนึ่ง (14.70%) มีปัญหาในการนำเสนอเนื้อหาที่บทพูดของผู้นำเสนอและฉากหลังที่ฉายภาพจากวิดีโอที่ค้นมาไม่พร้อมกัน ทำให้เกิดความไม่ราบรื่นในการนำเสนอ เมื่อ

ภาพซ้ำผู้พูดต้องรอภาพเพื่อที่จะพูดบทต่อไป เมื่อภาพไปเร็ว ผู้พูดจะพูดไม่ทัน บางครั้งบทพูดกับภาพไม่ตรงกัน ทำให้ผู้ชม สับสนได้ ปัญหาที่เกิดขึ้นเหล่านี้เป็นปัญหาที่เกิดขึ้นระหว่างการนำเสนอโครงการในห้องเรียน ดังนั้นจากแบบประเมินตนเองในการนำเสนอโครงการของผู้เรียนและการสัมภาษณ์ผู้เรียนได้เสนอวิธีแก้ไขปัญหาเหล่านี้ไว้ดังนี้ คือ ในกรณีที่เนื้อหายาวเกินไป ต้องตัดเนื้อหาให้สั้นกว่าเดิม กระชับขึ้น และไม่ใช่เวลานานเกินไป ผู้นำเสนอต้องระวังเรื่องของการนำเสนอด้วย ในกรณีที่ไม่มีแต่บทพูดผู้นำเสนอต้องเพิ่มบทบรรยายลงในจอภาพ เพื่อให้ผู้ชมเข้าใจเนื้อหาให้มากยิ่งขึ้น เพราะได้ฟังและได้อ่านไปพร้อมกันด้วย ในกรณีที่บทพูดไม่ตรงกับฉากหลังที่ฉายภาพจากวิดีโอทัศน์ ผู้นำเสนอจะต้องฝึกพูดให้เวลาตรงกับภาพที่เป็นฉากหลังจะได้นำเสนอได้ราบรื่นขึ้น

1.3.2.2 ปัญหาด้านอุปกรณ์และสื่อในการนำเสนอ

เนื่องจากผู้เรียนส่วนใหญ่ (82.35%) มีความเห็นว่าสื่อที่นำมาเสนอมีหลายรูปแบบ หลายโปรแกรม ใช้อุปกรณ์ที่หลากหลาย เครื่องมือในห้องเรียนรองรับไม่ได้หมดทุกโปรแกรม และการที่เครื่องคอมพิวเตอร์มีไวรัส ทำให้การนำเสนอล่าช้ามาก ซึ่งสอดคล้องกับข้อมูลในบันทึกของผู้สอนที่มีความเห็นในทำนองเดียวกันว่า ปัญหาด้านอุปกรณ์และสื่อในการนำเสนอเป็นปัญหาใหญ่ปัญหาหนึ่งที่เป็นอุปสรรคในการนำเสนอ ผู้นำเสนอบางกลุ่มต้องเสียเวลามากในการแก้ไข ทำให้การนำเสนอไม่เป็นไปตามแผนงานที่ได้วางไว้ต่างๆ ที่เตรียมงานมาอย่างดี และผู้สอนได้ให้ความเห็นเพิ่มเติมอีกว่าการขาดอุปกรณ์ที่ทันสมัยและการขาดผู้เชี่ยวชาญในด้านเทคโนโลยีในสถานศึกษาเป็นปัญหาอย่างมากในการเรียนการสอนภาษาอังกฤษนอกจากนี้ผู้เรียนส่วนหนึ่ง (67.65%) ได้ทำการถ่ายทำวิดีโอทัศน์ขึ้นเองเพื่อประกอบการนำเสนอผลงานแต่ปรากฏว่าเกิดปัญหาทั้งภาพที่สั่นไหวและเสียงที่ไม่ชัดเจน มีเสียงรบกวนมาก ทำให้เวลานำเสนอในห้องเรียน ผู้ฟังอาจจะฟังไม่

ค่อยรู้เรื่อง เสียงมีความดังและความเบาต่างกัน ซึ่งผู้นำเสนอไม่สามารถปรับเปลี่ยนในห้องได้ และผู้เรียนจำนวนหนึ่ง (17.65%) มีปัญหาในด้านไฟล์ที่นำมาเพื่อการนำเสนอใช้ไม่ได้ เพราะเครื่องคอมพิวเตอร์ในห้องเรียนไม่มีโปรแกรมรองรับ ทำให้ต้องตัดข้อมูลบางประเด็นออกไป ผู้เรียนได้เสนอวิธีแก้ไขปัญหาในส่วนที่เกี่ยวกับการถ่ายทำวิดีโอทัศน์ว่าต้องมีการถ่ายทำให้ดีกว่านี้ ตัดเสียงรบกวนออก ตัดต่อให้สมจริง ปรับระดับเสียงให้เหมาะสม มีการตรวจสอบคุณภาพและทดสอบงานที่ทำก่อนล่วงหน้า มีการทดลองซ้อมการนำเสนอทั้งโครงการล่วงหน้าเพื่อหาข้อบกพร่องก่อนการนำเสนอจริงในส่วนที่เกี่ยวกับโปรแกรมที่นำมาใช้ ถ้าใช้ในห้องเรียนไม่ได้ก็ให้ตัดส่วนที่เปิดไม่ได้ และปรับเปลี่ยนบทพูดให้เข้ากับส่วนที่นำเสนอซึ่งเป็นการแก้ไขปัญหาเฉพาะหน้า หรือควรตรวจเช็คก่อนว่าอุปกรณ์ในห้องเรียนรองรับโปรแกรมอะไรได้บ้าง จะได้ใช้โปรแกรมเหล่านั้นเลย เพื่อจะได้ไม่เสียเวลาในการนำเสนองานและการนำเสนองานจะได้ไม่ผิดไปจากแผนงานที่วางไว้

ส่วนที่ 2. ผู้เรียนมีทัศนคติที่ดีต่อการเรียนรู้แบบร่วมงานและการทำโครงการ

ผลของการวิจัยจะแบ่งออกเป็น 2 ประเด็น ดังนี้คือ ทัศนคติที่ดีของผู้เรียนที่มีต่อการเรียนรู้แบบร่วมงานและการทำโครงการ และข้อเสนอแนะรวมทั้งข้อคิดเห็นของผู้เรียน

ทัศนคติที่ดีของผู้เรียนที่มีต่อการเรียนรู้แบบร่วมงานและการทำโครงการ

ผลจากการวิเคราะห์ข้อมูลเชิงปริมาณที่ได้จากแบบสอบถามความคิดเห็นเกี่ยวกับการเรียนรู้แบบร่วมงานและการทำโครงการในประเด็นที่เกี่ยวกับทัศนคติของผู้เรียนที่มีต่อการเรียนรู้แบบร่วมงานและการทำโครงการ สามารถสรุปได้ดังตารางต่อไปนี้ คือ

ตารางที่ 2 : ทักษะของผู้เรียนที่มีต่อการเรียนรู้แบบร่วมงาน และ การทำโครงการ	\bar{X}	SD	ผลวิเคราะห์
1. มีบรรยากาศการทำงานภายในกลุ่มที่ดี	4.67	0.596	มากที่สุด
2. สมาชิกภายในกลุ่มมีสัมพันธภาพที่ดีต่อกัน	4.67	0.471	มากที่สุด
3. มีโอกาสแสดงความคิดเห็นของตนเอง	4.50	0.563	มากที่สุด
4. มีความสุขและสนุกสนานในการร่วมมือกันทำงาน	4.45	0.559	มาก
5. โดยภาพรวมท่านชอบการทำโครงการในรายวิชานี้	4.42	0.661	มาก
6. โดยภาพรวมท่านชอบการเรียนรู้แบบร่วมงานในรายวิชานี้	4.29	0.632	มาก
7. รู้สึกภูมิใจ ดีใจ เมื่อความคิดเห็นของท่านได้รับการยอมรับ	4.26	0.670	มาก
8. รู้สึกกลัว เหนื่อยที่จะต้องนำเสนองานหน้าชั้นเรียน	2.58	1.386	ปานกลาง
9. รู้สึกว่าการทำโครงการเป็นงานที่หนักและน่าเบื่อหน่าย	2.19	1.029	น้อย
10. รู้สึกว่าเสียเวลามากในการทำโครงการ	2.13	0.975	น้อย
11. รู้สึกเครียด เมื่อต้องรับผิดชอบในงานของตน	1.97	1.177	น้อย
12. รู้สึกไม่พอใจ เหนื่อยที่ความคิดของท่านถูกปฏิเสธจากสมาชิกในกลุ่ม	1.77	1.038	น้อย

จากตารางจะเห็นได้ว่า โดยภาพรวมผู้เรียนมีทัศนคติที่ดี เป็นไปในทางบวกต่อการเรียนรู้แบบร่วมงานและการทำโครงการ โดยเห็นว่ามีบรรยากาศการทำงานภายในกลุ่มดีมากที่สุด ($\bar{X} = 4.67$, $SD = 0.59$) สมาชิกภายในกลุ่มมีสัมพันธภาพที่ดีต่อกัน ($\bar{X} = 4.67$, $SD = 0.47$) รวมทั้งมีโอกาสนอรับแสดงความคิดเห็นของตนเองในระดับมากที่สุด ($\bar{X} = 4.50$, $SD = 0.56$) ส่วนความรู้สึกว่าการทำโครงการเป็นงานที่หนักและน่าเบื่อหน่าย เสียเวลา เครียด เมื่อต้องรับผิดชอบในงานของตน รวมทั้งไม่พอใจที่ความคิดถูกปฏิเสธจากสมาชิกกลุ่มอยู่ในระดับน้อย ($\bar{X} = 2.19$, $SD = 1.02$ ลงมาจนถึง $\bar{X} = 1.77$, $SD = 1.03$)

ทัศนคติที่ดีมากที่สุดของผู้เรียน 3 ลำดับแรกซึ่งได้จากการวิเคราะห์ข้อมูลเชิงปริมาณจากแบบสอบถามความคิดเห็นเกี่ยวกับการเรียนรู้แบบร่วมงานและการทำโครงการนี้ สอดคล้องกับข้อมูลเชิงคุณภาพที่ได้จากแบบประเมินสภาพการดำเนินงานภายในกลุ่ม แบบประเมินตนเองในการนำเสนอ

โครงการ แบบสอบถามความคิดเห็นแบบปลายเปิดเกี่ยวกับข้อดีและข้อเสียของการเรียนรู้แบบร่วมงานที่มีผลต่อการทำโครงการ และการสัมภาษณ์ ดังนี้ คือ

2.1.1 บรรยากาศการทำงานภายในกลุ่ม ผู้เรียนส่วนใหญ่เห็นว่าการเรียนรู้แบบร่วมงานและทำโครงการในรายวิชานี้ทำให้มีบรรยากาศการทำงานภายในกลุ่มที่ดีมากที่สุด เพราะได้มีการร่วมมือกันทำงานตามความสามารถและความถนัด มีการช่วยเหลือกัน ร่วมมือกัน รับผิดชอบร่วมกัน ไม่มีการแข่งขันกัน มีความสนุกสนาน เป็นกันเอง

2.1.2 สมาชิกภายในกลุ่มมีสัมพันธภาพที่ดีต่อกัน เนื่องจากการเรียนรายวิชานี้มีการทำงานกลุ่มในห้องเรียนอยู่เสมอ ผู้เรียนจึงมีความสนิทสนมกันในระดับหนึ่ง เมื่อมีการเลือกสมาชิกเพื่อทำงานร่วมกัน ผู้เรียนก็จะเลือกสมาชิกที่มีความสนิทสนมคุ้นเคยกัน โดยบางกลุ่มจะเลือกสมาชิกที่มาจากคณะเดียวกัน หรือรู้จักสนิทสนมกันมาก่อน เพื่อความ

สะดวกในการติดต่อกัน บางกลุ่มเลือกสมาชิกที่สนิทสนมกันในห้องเรียน เคยทำงานกลุ่มร่วมกัน และเมื่อทำงานร่วมกันแล้วระยะหนึ่งก็ยิ่งมีความสนิทสนมกันมากขึ้น

2.1.3 สมาชิกภายในกลุ่มมีโอกาสแสดงความคิดเห็นของตนเอง ในการทำงานร่วมกัน สมาชิกในกลุ่มทุกคนต้องช่วยเหลือกันเพื่อให้งานบรรลุเป้าหมาย ดังนั้น สมาชิกจึงต้องกล้าที่จะแสดงความคิดเห็นของตนเอง เพื่อแลกเปลี่ยนทรรศนะและหาข้อสรุปที่ดีที่สุด การเรียนรู้แบบร่วมงานและการทำโครงการให้โอกาสที่ดีแก่ผู้เรียนในการเสนอความคิดเห็นของตนเองแก่ผู้ร่วมงาน

2.2 ข้อเสนอแนะและข้อคิดเห็นของผู้เรียน

จากการวิเคราะห์ข้อมูลที่ได้จากแบบประเมิน แบบสอบถามความคิดเห็นและการสัมภาษณ์ ผู้เรียนได้ให้ข้อเสนอแนะและข้อคิดเห็นเพิ่มเติม 3 ประเด็น ในเรื่องของช่วงเวลาการแบ่งกลุ่ม และประสบการณ์ และข้อคิดเห็น 2 ประเด็นในเรื่องของประโยชน์ในอนาคต และปัญหาในภาพรวมของการเรียนรู้แบบร่วมงาน

2.2.1 ข้อเสนอแนะ เรื่องของช่วงเวลา ผู้เรียนส่วนหนึ่ง (32.35%) เห็นว่าช่วงเวลาของการนำเสนองานไม่เหมาะสม เพราะเป็นช่วงใกล้สอบปลายภาค ทำให้ไม่มีเวลาทำงานเต็มที่ ควรเลื่อนเวลานำเสนอให้เร็วขึ้นเพื่อให้ผู้เรียนจะได้มีเวลาและสามารถทุ่มเทกับงานได้มากขึ้น เรื่องการแบ่งกลุ่ม ผู้เรียนจำนวนหนึ่ง (17.65%) เห็นว่าควรลดจำนวนสมาชิกลง สมาชิกควรมีประมาณ 3-4 คน เพื่อให้มีจำนวนกลุ่มมากขึ้น เพราะนอกจากจะทำงานกันทุกคนแล้ว ยังติดต่อสื่อสารกันได้สะดวกรวดเร็วยิ่งขึ้น และงานที่นำเสนอในขั้นสุดท้ายจะมีหลากหลายรูปแบบมากขึ้น เพราะมาจากหลายกลุ่ม และแต่ละกลุ่มไม่ควรนำเสนอานเกินไป ควรจำกัดเวลาเพียง 15 นาทีก็เพียงพอ ผู้เรียนอีกจำนวนหนึ่ง (17.65%) เห็นว่าการจับฉลากเรียงลำดับกลุ่มในการนำเสนอานไม่ยุติธรรม ในเรื่องเวลาสำหรับกลุ่มที่ต้องนำเสนอานก่อน เพราะกลุ่มหลังๆ มีเวลาเตรียมตัวมากกว่ากลุ่มแรกๆ ควรให้เวลาเท่ากันสำหรับทุกกลุ่มในการไปเตรียมงานมาให้พร้อม และใช้วิธีจับฉลาก ณ วันรายงานส่วนเรื่องประสบการณ์ ผู้เรียนส่วนใหญ่ (85.29%) เห็นว่าการเรียนรู้แบบร่วมงานและการทำโครงการในรายวิชานี้เป็นประสบการณ์ใหม่ เพราะไม่มีการ

บังคับรูปแบบในการนำเสนอ ทำให้ได้ทำงานตามความสนใจได้เต็มที่ และรู้สึกท้าทายกับงานลักษณะนี้ จึงอยากแนะนำให้อาจารย์ผู้สอนมอบหมายงานในลักษณะนี้ต่อไป เพราะผู้เรียนประทับใจกับการที่ได้เรียนรู้อะไรใหม่ๆ ได้เพื่อนใหม่ ได้แลกเปลี่ยนความคิดเห็น ทำงานร่วมกัน เข้าใจซึ่งกันและกัน พุดคุยกันโดยใช้เหตุผล รู้จักแก้ไขปัญหาต่างๆ ที่เกิดขึ้น รวมทั้งแก้ไขปัญหาเฉพาะหน้า (ปัญหาที่เกิดขึ้นโดยไม่คาดคิดเวลานำเสนอานในชั้นเรียน) และช่วยกันสร้างสรรค์งานให้ผ่านไปด้วยดี

2.2.2 ข้อคิดเห็นของผู้เรียน เรื่องของประโยชน์ในอนาคตนั้นผู้เรียนส่วนใหญ่ (85.29%) เห็นว่าการเรียนรู้แบบร่วมงานและการทำโครงการมีประโยชน์มากต่อการทำงานในอนาคต และการใช้ชีวิตในโลกแห่งความเป็นจริง เพราะต้องทำงานเป็นกลุ่มร่วมกับผู้คนมากมายที่มีความคิดหลากหลาย จะต้องรู้จักวิธีการทำงานที่จะให้ได้ผลดีที่สุดเพื่อให้บรรลุเป้าหมาย ส่วนเรื่องของปัญหาในภาพรวมของการเรียนรู้แบบร่วมงานนั้นผู้เรียนส่วนหนึ่ง (32.35%) เห็นว่ายังมีข้อบกพร่องอยู่บ้างในกรณีที่สมาชิกในกลุ่มมีความคิดเห็นที่แตกต่างกัน ชัดแย้งกัน อันจะนำไปสู่การทะเลาะวิวาทกันได้ โดยเฉพาะถ้ามีสมาชิกที่เห็นแก่ตัว หรือมีความเป็นตัวเอียงสูง

การอภิปรายผล

จากผลของงานวิจัยฉบับนี้สามารถกล่าวได้ว่าการใช้รูปแบบวิธีการเรียนรู้แบบร่วมงานมีผลทำให้การทำโครงการบรรลุผลสำเร็จตามเป้าหมาย เนื่องจากโครงการที่ผู้เรียนนำเสนอในห้องเรียนซึ่งเป็นผลผลิตสุดท้ายนั้นเป็นโครงการที่มีคุณภาพโดยประเมินจากผู้เรียนด้วยกันเองและผู้สอนด้วย การที่ผู้เรียนทำโครงการได้อย่างมีคุณภาพนั้นเป็นผลมาจากการเรียนรู้แบบร่วมงานที่ผู้สอนได้นำมาใช้ในการเรียนการสอนรายวิชานี้ ผู้เรียนได้ทำความรู้จักและสนิทสนมกันตั้งแต่ในห้องเรียน อันเนื่องมาจากการทำงานกลุ่มย่อยร่วมกัน ทุกคนช่วยเหลือกันระดมสมองช่วยกันคิดและนำเสนอานในห้องเรียน และจากบันทึกของผู้สอนที่สังเกตพฤติกรรมของผู้เรียนเห็นได้ว่าผู้เรียนแทบทุกคนกระตือรือร้นในการแสดงความคิดเห็นของตนเองในการทำงานเป็นไปในลักษณะประนีประนอม มีปฏิสัมพันธ์ที่ดีต่อกัน ผู้เรียนสามารถทำงานได้ตามวัตถุประสงค์ ผู้เรียนมีความสามารถทางภาษาอังกฤษในระดับที่ดี สังเกตได้จาก

ความกล้าที่จะแสดงความคิดเห็นและเป็นตัวแทนกลุ่มในการนำเสนอความคิดเห็นต่อกลุ่มอื่น อาจกล่าวได้ว่าผู้เรียนกลุ่มนี้เข้าใจถึงขบวนการของการเรียนรู้แบบร่วมงาน ดังที่ Wiersema (2002 : 4) กล่าวว่า หัวใจสำคัญของการเรียนรู้แบบร่วมงาน คือ การพึ่งพาช่วยเหลือซึ่งกันและกันอย่างดี ซึ่งหมายถึงสถานการณ์ที่ผู้เรียนพยายามสอนและเรียนรู้จากกันและกัน ถึงแม้ว่าผู้เรียนจะมีบทบาทที่แตกต่างกันในกลุ่ม แต่ผู้เรียนแต่ละคนจะต้องสนใจงานของตนจึงจะทำงานได้อย่างมีประสิทธิภาพ ผู้เรียนจะต้องมีความเชื่อว่าการรวมกลุ่มของพวกเขานำมาซึ่งความสำเร็จด้วยกัน ถึงแม้ว่าแต่ละคนจะมีบทบาทที่แตกต่างกัน แต่ทุกคนมีความสำคัญต่อกลุ่มเท่าๆ กัน

นอกจากนี้จะเห็นได้ว่าทฤษฎีการสร้างความรู้โดยกระบวนการทางสังคม (Theory of social constructivism) สนับสนุนแนวความคิดของการเรียนรู้แบบร่วมงาน เพราะทฤษฎีนี้มีปรัชญาที่ว่าผู้เรียนไม่ได้เรียนโดยลำพัง แต่เรียนรู้โดยการเป็นส่วนหนึ่งของสังคมที่แวดล้อมอยู่ใกล้ตัว และที่อยู่ไกลออกไปในสังคมโลก ระบบความคิดของบุคคลเป็นผลมาจากการสื่อสารในกลุ่มสังคมและไม่สามารถแยกจากชีวิตจริงได้ ส่วนผู้สอนเป็นผู้ให้ความช่วยเหลือ (scaffold) ผู้เรียนในการพัฒนาทักษะต่างๆ เพื่อให้ผู้เรียนสามารถช่วยเหลือตนเองได้ ผู้สอนจะลดบทบาทลงและผู้เรียนสามารถเรียนรู้ได้ด้วยตนเองจากการร่วมมือกันทำงานที่ตนเลือกให้ประสบผลสำเร็จตามที่มุ่งหมายไว้ ซึ่งสอดคล้องกับแนวความคิดของการเรียนรู้แบบร่วมงานที่มีคุณลักษณะประกอบด้วย กิจกรรมการเรียนรู้ที่เหมาะสมกับการทำงานกลุ่ม มีการเรียนเป็นกลุ่มย่อย มีการร่วมมือกัน มีการพึ่งพาอาศัยกัน ผู้เรียนแต่ละคนมีหน้าที่และความรับผิดชอบ (Davidson, 1994) ผู้สอนเป็นผู้ให้คำแนะนำและคอยช่วยเหลือ

ผลของการวิจัยนี้แสดงให้เห็นว่าวิธีการเรียนรู้แบบร่วมงานและการทำโครงการมีผลทำให้เกิดประโยชน์แก่ผู้เรียนเกี่ยวกับทักษะด้านปัญญาความรู้ (cognitive skills) ทักษะด้านสังคมและปฏิสัมพันธ์ (social and interpersonal skills) และทักษะที่เกี่ยวข้องกับด้านความรู้สึก (affective skills) ซึ่งสอดคล้องกับทฤษฎีการสร้างความรู้โดยกระบวนการทางสังคม (social constructivism) ดังนี้ คือ

1. ผู้เรียนได้รับประโยชน์ทางด้านปัญญาความรู้ (cognitive skills) จากการประเมินโครงการ พบว่าโครงการ

ของผู้เรียนทุกกลุ่มได้รับการประเมินในระดับ ดี-ดีมาก นอกจากนี้ผลจากการวิเคราะห์แบบสอบถามความคิดเห็นยังแสดงให้เห็นว่าผู้เรียนเห็นด้วยอย่างยิ่งกับวิธีการเรียนรู้แบบร่วมงานและการทำโครงการนี้เพราะผู้เรียนมีโอกาสในการฝึกฝนทักษะทางภาษาอังกฤษทั้ง 4 ทักษะเพิ่มมากขึ้น ทำให้มีพัฒนาการทางด้านภาษาอังกฤษเพิ่มขึ้น และจากการสัมภาษณ์ผู้เรียนปรากฏว่าผู้เรียนเห็นว่าการเรียนรู้แบบนี้ทำให้ภาษาพัฒนาเพิ่มขึ้นกว่าการเรียนรู้จากบทเรียนในห้องเรียน เพราะว่าผู้เรียนจะมีปฏิสัมพันธ์กัน มีความกระตือรือร้นในการทำงานที่ตนเลือก มีส่วนร่วมในการทำงานที่ทำหยาความสามารถ และได้ประสบการณ์จากการทำงานจริง ดังคำกล่าวของ Fried-Booth (1987 : 12) การเข้าไปมีส่วนร่วมในการทำโครงการทำให้ผู้เรียนได้มีโอกาสฝึกฝนภาษาที่เรียนจากห้องเรียน และผู้เรียนได้ใช้ภาษาในสถานการณ์จริง และการทำงานยังนำไปสู่ผลผลิตสุดท้ายซึ่งพวกเขาได้สร้างขึ้นมาด้วยตนเอง ผลของงานวิจัยนี้สอดคล้องกับงานวิจัยของ Sudrung (2004) ที่พบว่าความสามารถทางภาษาอังกฤษทุกทักษะของนักเรียนระดับมัธยมปลายเพิ่มขึ้นอย่างมีนัยสำคัญ และผลงานวิจัยของ McDonough (2004) ที่ได้สรุปในงานวิจัยของเขาที่สำรวจการใช้กิจกรรมคู่และกิจกรรมกลุ่มในกลุ่มเรียนขนาดเล็กของนิสิตปริญญาตรีในบริบทที่มีการเรียนการสอนภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศให้กับนักศึกษาไทยว่า ผู้เรียนที่มีส่วนร่วมในการทำกิจกรรมคู่และกิจกรรมกลุ่มในกลุ่มเรียนขนาดเล็กนี้ได้แสดงให้เห็นถึงพัฒนาการในการใช้ภาษาอังกฤษทุกรูปแบบ และผลของงานวิจัยของ Rihova (2007) ที่พบว่าการทำโครงการได้ให้โอกาสที่ดีแก่ผู้เรียนในการใช้ภาษาอังกฤษอย่างสร้างสรรค์ และใช้ภาษาอังกฤษในการทำงานที่แตกต่างกัน ได้แสดงให้เห็นถึงพัฒนาการในการใช้ภาษาอังกฤษทุกรูปแบบ ยิ่งไปกว่านั้นผลของงานวิจัยนี้ยังสอดคล้องกับผลงานวิจัยของ Siritaratn (2007) ที่ศึกษาเกี่ยวกับการพัฒนาบทเรียนรายวิชาการพูด เพื่อการสื่อสารตามแนวคิดการเรียนรู้แบบโครงการ เพื่อเสริมสร้างความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษของนิสิตมหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ และพบว่าความสามารถทางการสื่อสารทางด้าน การพูดและการเสนอผลงานของนิสิตมีการพัฒนาขึ้น และงานวิจัยของ ชนิษฐา นาคน้อย (2549) ที่แสดงให้เห็นว่าความสามารถในการสื่อสารด้วยภาษาอังกฤษของนักเรียนระดับมัธยมเพิ่มขึ้นหลังจากใช้การเรียนแบบการทำโครงการ

ส่วนประโยชน์ที่ผู้เรียนได้รับในด้านการแสวงหาความรู้ สืบค้น ข้อมูลจากแหล่งต่างๆ นั้น งานวิจัยฉบับนี้สอดคล้องกับงานวิจัยของ อารีรักษ์ มีแจ้ง (2547) ซึ่งพบว่ารูปแบบการสอน กลวิธีการอ่านภาษาอังกฤษโดยใช้หลักการเรียนรู้แบบร่วมงาน สำหรับนิสิตนักศึกษาระดับอุดมศึกษาได้รับการพัฒนาขึ้น อย่างเป็นระบบ และการทดลองใช้รูปแบบการสอนกับนิสิต กลุ่มทดลองได้ผลเป็นที่พอใจ นิสิตมีความสามารถในทางอ่าน ภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจหลังการทดลองสูงขึ้นกว่าก่อน การทดลองอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.1

2. ผู้เรียนได้ประโยชน์ทางด้านสังคมและปฏิสัมพันธ์ (social and interpersonal skills) การทำงานร่วมกันเป็น กลุ่มนั้นสมาชิกทุกคนต้องร่วมมือกัน ช่วยกันทำงานเพื่อให้ งานบรรลุผลสำเร็จตามที่ได้ตั้งเป้าหมายไว้ ในการเรียน รายวิชานี้ก็เช่นเดียวกันโครงการจะประสบผลสำเร็จได้ก็จาก การร่วมแรงร่วมใจของสมาชิกในกลุ่มทุกคน การมีส่วนร่วม ของสมาชิกแต่ละคนในกลุ่มมีความสำคัญ ผู้เรียนแต่ละคน ต้องรับผิดชอบในงานของตนรวมทั้งต้องคอยช่วยเหลือเพื่อน ด้วยเพราะความสำเร็จของกลุ่มมาจากความสำเร็จของแต่ละ คนในการทำโครงการ (Fried-Booth, 1987) การเรียนรู้แบบ ร่วมงานนี้เป็นกระบวนการทางสังคม (Social Constructivism) ที่จะพัฒนาผู้เรียนให้ดีขึ้นในทุกด้าน ดังที่ Johnson and Johnson (1989) ได้กล่าวสรุปไว้ว่า การร่วมมือกันทำงานที่ จะประสบผลสำเร็จได้นั้นไม่ใช่การให้ผู้เรียนมารวมตัวกัน เป็นกลุ่มเท่านั้น แต่จะต้องมีองค์ประกอบ 3 ประการดังนี้ คือ ผู้เรียนต้องร่วมมือกันอย่างดี มีความรับผิดชอบเพื่อให้ งานบรรลุเป้าหมาย มีปฏิสัมพันธ์ที่ดีต่อกัน ช่วยเหลือกัน แบ่งปันข้อมูล ให้คำแนะนำที่ดีต่อกัน รับฟังความคิดเห็นของ ผู้อื่น มีเหตุผล และประการสุดท้าย คือ ผู้เรียนต้องมีทักษะ ในการทำงานร่วมกัน ผู้เรียนต้องมีการสะท้อนความคิดเห็น (reflection) และมีการประเมินการทำงาน (evaluation) ด้วย การพัฒนาจึงจะบังเกิดขึ้นทั้งในระดับส่วนตัวเป็นรายบุคคล และในระดับส่วนรวมของทั้งกลุ่ม

งานวิจัยฉบับนี้แสดงให้เห็นว่าผู้เรียนตระหนักถึงการ ร่วมมือกันและความรับผิดชอบในงานของตนเป็นอย่างดี ดังจะเห็นได้จากผลสำเร็จของการนำเสนอโครงการที่เป็น ผลผลิตขั้นสุดท้าย กล่าวคือ การร่วมมือกันทำงานของผู้เรียน รายวิชานี้ประสบผลสำเร็จเพราะมีองค์ประกอบ 3 ประการ

ตามที่ Johnson and Johnson ได้กล่าวไว้ คือ องค์ประกอบ ประการที่หนึ่งสมาชิกแต่ละคนในกลุ่มมีความร่วมมือกันอย่างดี มีความรับผิดชอบและมีส่วนร่วมในการผลักดันให้งานไปสู่ จุดมุ่งหมายที่ได้ตั้งเป้าไว้ ซึ่งได้แก่ผลสำเร็จในการนำเสนอ โครงการหน้าชั้นเรียน องค์ประกอบประการที่สอง ผู้เรียนมี ปฏิสัมพันธ์ที่ดีต่อกัน แบ่งปันข้อมูลให้กัน ให้คำแนะนำที่ดีต่อกัน รับฟังความคิดเห็นของผู้อื่น มีเหตุผล ช่วยเหลือกันและกัน ทำให้ในกลุ่มมีบรรยากาศการเรียนที่เกื้อหนุนกัน (a supportive learning environment) ดังจะเห็นได้จากผลของงานวิจัย ฉบับนี้ได้จากการวิเคราะห์แบบสอบถามความคิดเห็น และการสัมภาษณ์ ที่สรุปได้ว่าบรรยากาศการทำงานภายในกลุ่ม ดีมากที่สุด สมาชิกภายในกลุ่มมีสัมพันธภาพที่ดีและลึกซึ้ง ต่อกันมากที่สุด ดังที่ Fried-Booth (1987 : 12) กล่าวว่า ความสัมพันธ์แบบนี้ยากที่จะเกิดขึ้นในห้องเรียนที่มีกิจกรรม การเรียนการสอนไปวันวัน ผู้เรียนรายวิชานี้ได้รู้จักเพื่อนใหม่ ทุกคน และได้ความรู้ความคิดใหม่เพิ่มขึ้นมาก รวมทั้งได้มี โอกาสแสดงความคิดเห็นของตนเองด้วย และองค์ประกอบ ประการสุดท้าย ผู้เรียนมีการสะท้อนความคิดเห็นของตนเอง จากการประเมินสภาพการดำเนินงานภายในกลุ่ม รวมทั้งมี การประเมินการทำงานของตนเองและของเพื่อนด้วย จึงอาจ กล่าวได้ว่าการเรียนรู้แบบร่วมงานในรายวิชานี้เป็นปัจจัยที่ พัฒนาการเรียนรู้ที่วิธีหนึ่งที่ทำให้ผู้เรียนประสบผลสำเร็จ ตามเป้าหมายที่ตั้งไว้ ผลของงานวิจัยฉบับนี้สอดคล้องกับ งานวิจัยของ Armstrong (1999) ซึ่งชี้ให้เห็นว่าการเรียนรู้ แบบร่วมงานเป็นกระบวนการที่ซับซ้อนที่ประกอบไปด้วย การได้ สนทนากับบุคคลอื่น บทบาทของผู้เรียน และการมีปฏิสัมพันธ์ ระหว่างผู้เรียนด้วยกัน ผู้เรียนทุกคนสามารถสังเกตการณ์ การเรียนรู้ของตนเองได้จากความสัมพันธ์ที่สร้างขึ้นในกลุ่ม ความสามารถในการมองว่าตนเองได้เรียนรู้จากความสัมพันธ์ กับเพื่อนเพื่อส่งเสริมประสบการณ์การเรียนรู้และผลสัมฤทธิ์ ในการเรียน และผลงานวิจัยของ อารีรักษ์ มีแจ้ง (2547) ที่พบว่านิสิตให้ความช่วยเหลือกันในการทำงานเป็นอย่างดี ดังผลจากการประเมินการทำงานของตนเองและของกลุ่มที่ พบว่าส่วนใหญ่นิสิตประเมินบทบาทในการทำงานของตนเอง และของกลุ่มอยู่ในระดับมาก และผลงานวิจัยของ Rihova (2007) ที่พบว่าการทำโครงการมีผลในทางบวกต่อการสื่อสาร และแรงจูงใจ มีทักษะทางสังคม มีอิสระในการทำงาน มีความรับผิดชอบและมีบรรยากาศที่ดีในการทำงาน และ

สอดคล้องกับงานวิจัยของ Siritararatn (2007) ที่พบว่า ผู้เรียนมีปฏิสัมพันธ์กันดี รวมทั้งงานวิจัยของประนอม ไชยวิชิต (2544) ที่พบว่า การทำกิจกรรมในโครงการภาษามีส่วนกระตุ้นให้กลุ่มตัวอย่างช่วยเหลือกันเป็นอย่างดี

3. ผู้เรียนได้ประโยชน์ในด้านความรู้สึก (affective skills)

ผลของงานวิจัยฉบับนี้ชี้ให้เห็นว่าการเรียนรู้แบบร่วมงาน และการทำโครงการเป็นการเรียนที่สร้างแรงจูงใจให้แก่ผู้เรียน ผู้เรียนมีความกระตือรือร้นในการทำงานเพราะผู้เรียนเป็นผู้เลือกและตัดสินใจเอง ดังที่ Fried-Booth (1987 : 12) กล่าวว่าแรงจูงใจของผู้เรียนเริ่มต้นจากการเข้าไปมีส่วนร่วมในการทำโครงการ และจะยังคงมีอยู่และเพิ่มมากขึ้นเมื่องานก้าวหน้าขึ้น แรงจูงใจเป็นสิ่งสำคัญในการผลักดันให้ผู้เรียนเรียนหรือทำงานได้ดี ผู้เรียนต้องรู้สึกสนุกกับการเรียนหรือการทำงานนั้นๆ และจากการสังเกตของผู้สอนเห็นว่าผู้เรียนทุกกลุ่มมีความกระตือรือร้นและตั้งใจจริงในการทำงาน ตั้งแต่การเริ่มต้นวางแผนงาน การดำเนินงาน จนถึงการนำเสนอผลงาน และจากการสัมภาษณ์ ผู้เรียนหลายคนได้ให้ความเห็นว่าการได้รับความรู้ที่ได้รับจากการเรียนแล้ว ยังมีความมั่นใจในตนเองเพิ่มมากขึ้นจากการทำงานและการนำเสนองานต่อหน้าคนอื่น ซึ่งความมั่นใจในตนเองนี้เป็นปัจจัยที่สำคัญปัจจัยหนึ่งในการที่จะประสบความสำเร็จหรือล้มเหลวในการเรียนภาษาต่างประเทศ (Oxford, 1990) รวมทั้งรู้จักยอมรับฟังความคิดเห็นของผู้อื่นด้วย เพราะผู้เรียนต้องมีความรับผิดชอบในการทำงานของตนเองรวมทั้งต้องช่วยเหลือเพื่อนในกลุ่มด้วย เพราะทุกคนตระหนักดีว่าความสำเร็จของกลุ่มมาจากความสำเร็จของแต่ละคน ฉะนั้นจึงอาจกล่าวได้ว่าทุกกลุ่มได้เรียนรู้ถึงความหมายของคำว่า “team spirit” อย่างถ่องแท้ และผลจากการวิเคราะห์แบบสอบถามความคิดเห็น ผู้เรียนเห็นว่าการเรียนแบบนี้ทำให้ผู้เรียนมีความกระตือรือร้นในการทำงาน มีความกล้าแสดงความคิดเห็นในระดับมาก ซึ่งการที่ผู้เรียนได้มีโอกาสแสดงความคิดเห็นของตนเองอาจเป็นเพราะการทำงานเป็นกลุ่มเล็กทำให้ผู้เรียนกล้าแสดงออก และมีการยอมรับฟังความคิดเห็นของผู้อื่นมากขึ้น รวมทั้งมีความมั่นใจในตนเองเพิ่มมากขึ้นด้วย ผลที่ได้จากการวิจัยนี้สอดคล้องกับผลงานวิจัยของ Portwood (1999) ที่พบว่านอกจากผู้เรียนและผู้สอนจะมีส่วนร่วมในการเรียนรู้แล้ว ผู้เรียนมีการยอมรับฟังความคิดเห็นของผู้อื่นและมีการเรียนรู้จากผู้อื่นคนอื่นๆ ด้วย และ Liang (2002) สรุปได้ว่าความสามารถ

ด้านการสื่อสารในการพูดและความกระตือรือร้นในการเรียนภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศของนักเรียนกลุ่มทดลองสูงกว่ากลุ่มควบคุมอย่างมีนัยสำคัญ และและยังสอดคล้องกับผลการวิจัยของ Siritararatn (2007) ที่พบว่าการทำโครงการมีประสิทธิภาพในการส่งเสริมให้นิสิตมีความมั่นใจในตนเอง และมีปฏิสัมพันธ์กันเป็นอย่างดีอันเนื่องมาจากการร่วมมือกันทำงาน และ Han (2007) ที่ได้รายงานผลการวิจัยของเขาว่าผู้เรียนภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศชอบที่จะพูดคุยถกเถียงกันในกลุ่มเล็กมากกว่ากลุ่มใหญ่ เพราะมีความรู้สึกกังวลหรืออึดอัดใจน้อยกว่า

ข้อสังเกตเพิ่มเติม

นอกจากประเด็นต่างๆ ที่กล่าวมาแล้วมีข้อสังเกตว่า สาเหตุอีกประการหนึ่งที่ทำให้การทำโครงการประสบผลสำเร็จและผู้เรียนมีทัศนคติที่ดีต่อการเรียนรู้แบบนี้ อาจเป็นเพราะว่าผู้เรียนมาจากต่างคณะ ต่างชั้นปี จึงมีความหลากหลายของบุคคลในกลุ่ม (heterogeneous group) ซึ่งตรงกับหลักการสำคัญของการเรียนรู้แบบร่วมงานตามแนวคิดของ Bruffee (1995,1999) Matthews et al. (1995) Oxford (1997) และ LeJeune (1999) ที่กล่าวว่า สมาชิกภายในกลุ่มจะมีความแตกต่างกัน โดยมีความเชื่อว่าคุณแตกต่างทางวิธีทัศนคติ ประสบการณ์และพื้นฐานความรู้ของแต่ละบุคคลเป็นส่วนสำคัญในการเรียนรู้ ซึ่งผู้เรียนจะเกิดการเรียนรู้จากการได้ร่วมงานกับผู้ที่มีความรู้และมีความสามารถมากกว่า และจะทำให้ผู้เรียนสามารถพัฒนาศักยภาพของตนเองได้ จากการสัมภาษณ์ผู้เรียนและจากการวิเคราะห์บันทึกของผู้สอนชี้ให้เห็นว่าสมาชิกแต่ละคนมีความแตกต่างกันแต่สามารถทำงานร่วมกันได้เรียนรู้ซึ่งกันและกัน ช่วยเหลือกันทั้งในด้านความรู้และด้านอื่นๆ จนกระทั่งงานลุล่วงไปได้ด้วยดี

ข้อเสนอแนะ

เพื่อการเรียนการสอนภาษา

1. ควรมีการนำวิธีการเรียนรู้แบบร่วมงานและการทำโครงการไปประยุกต์ใช้ในการเรียนการสอนรายวิชาอื่นๆ ของสถาบันภาษา

2. ควรมีการสร้างหรือพัฒนาหลักสูตรหรือสร้างบทเรียนที่สามารถนำวิธีการเรียนรู้แบบร่วมงานและการทำโครงการไปใช้ในการเรียนการสอนได้

เพื่อการวิจัยในอนาคต

1. ควรมีการทำวิจัยเปรียบเทียบวิธีการเรียนรู้แบบร่วมงาน กับวิธีการเรียนรู้แบบอื่นๆ

2. ควรมีการศึกษาทัศนคติของเด็กเก่ง ปานกลาง และ อ่อน ที่มีต่อการเรียนรู้แบบร่วมงาน

บรรณานุกรม

- ชนิษฐา นาคน้อย. 2549. ผลการจัดการเรียนรู้ด้วยโครงการที่มีต่อความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารของ **นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2**. วิทยานิพนธ์ปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต สาขาการสอนภาษาอังกฤษในฐานะภาษาต่างประเทศ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร.
- ประนะอม ไชยวิจิต. 2544. **การพัฒนาทักษะการเขียนภาษาอังกฤษด้วยกิจกรรมโครงการ**. วิทยานิพนธ์ กศ.ม. มหาสารคาม
- อารีรักษ์ มีแจ้ง. 2547. **การพัฒนารูปแบบการสอนกลวิธีการอ่านภาษาอังกฤษโดยใช้หลักการเรียนรู้แบบร่วมงานสำหรับนิสิต นักศึกษา**. วิทยานิพนธ์ปริญญาครุศาสตร์ศึกษบัณฑิต คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
- Armstrong, J. L. 1999. **Collaborative Learning : A Study of Two Classes**. Dissertation Abstract International Online. Retrieved from <http://www.thailis.uni.net.th/dao/detail.nsp> on March 11, 2009.
- Bruffee, K. A. 1995. Sharing Our Toys : Cooperative Learning Versus Collaborative Learning. **Change**. 12(1) : 12-18.
- _____. 1999. **Collaborative Learning : Higher Education, Interdependence, and Authority of Knowledge**. (2nd ed.) Baltimore : Johns Hopkins University Press.
- Davidson, N. 1994. Cooperative and Collaborative Learning : An Integration Perspective. In J.S. Thousand et al. pp. 13-30. **Creativity and Collaborative Learning : A Practical Guide to Empowering Students and Teachers**. Maryland: Paul H. Brookes Publishing Co.
- Fried-Booth, D.L. 1987. **Project Work**. Oxford : Oxford University Press.
- Haines, S. 1989. **Projects for the ELT Classroom : Resource Material for Teachers**. Essex : Addison Wesley Longman Ltd.
- Han, E. 2007. **Academics Discussion Tasks : A Study of EFL Students' Perspectives**. *Asia EFL Journal* 9 (March 2007) : 227-256. Retrieved from http://www.asian-efl-journal.com/March_2007_he.php. on May 11, 2009
- Henry, J. 1994. **Teaching through projects**. London : Kogan Page Limited.
- Johnson, D.W., & Johnson, R.T. 1989. **Cooperation and Competition : Theory and Research**. Edina, MN : Interaction Book Company.
- Liang, T. 2002. **Implementing Cooperative Learning in EFL Teaching : Process and Effects**. *Asian EFL Journal*. Retrieved from http://www.asian-efl-journal.com/Thesis_Liang_Tsailing.pdf. on May 1, 2009.

- LeJeune, N. F. 1999. **On-Line Collaborative Learning : Examples of Implementations of Five Common Attributes of Collaborative Learning**. Retrieved from <http://www.oura.cudenver.edu/~nflejeun/doctoralweb/Courses/IT-Technology-of-Student-Centered-L-/Collaboration-WBI.htm>. on May 20,2009.
- McDonough, K. 2004. **Learner-learner Interaction during Pair and Small Group Activities in a Thai EFL Context. System. 32** (June2004) : 207-224.
- Matthews, R.S. et al. 1995. Building Bridges between Cooperative and Collaborative Learning. **Change. 27**(4) : 34-37
- Oxford, R.L. 1990. **Language Learning Strategies**. Boston MA : Heile and Heile
- _____. 1997. Cooperative Learning, Collaborative Learning, and Interaction : Three Communicative Strands in the Language Classroom. **The Modern Language Journal. 81**: 443 - 456
- Portwood, M. M. 1999. **The Experience of Students in a Collaborative Learning Classroom. Dissertation Abstract International Online**. Retrieved from <http://www.thailis.uni.net.th/dao/detail.nsp> on March 11, 2009.
- Rihova, M. 2007. **Project Work in ELT with Young Learners of Mixed Ability Classes**. Bachelor's Thesis. Masaryk University, Czech Republic.
- Siritaratn, N. 2007. **A Development of the English Oral Communication Course Using the Project-Based Learning Approach to Enhance English Oral Communication Ability of Kasetsart University Students**. PhD. Dissertation, Chulalongkorn University.
- Skehan, P. 1998. **A Cognitive Approach to Language Learning**. Oxford : Oxford University Press.
- Sudrung, J. 2004. **A Development of the Project-based Process Curriculum to Enhance English Language Skills for Upper Secondary School Students**. PhD. Dissertation. Chulalongkorn University.
- Wiersema, N. 2002. **How does Collaborative Learning Actually Work in a Classroom and How do Students React to It ? A Brief Reaction**. Retrieved from <http://www.lgu.ac.uk/deliberations/collab.learning/wiersema.html>. on March,11 2009.

ผู้ช่วยศาสตราจารย์พลสุข รัตโนทยานนท์

- อักษรศาสตรบัณฑิต (ภาษาอังกฤษ) จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
- อักษรศาสตรมหาบัณฑิต (ภาษาศาสตร์) จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
- Cert. in Commerce, Morley College, England
- Cert. in English, R.S.A, England
- Cert. in English, Cambridge, England
- ปัจจุบันเป็นอาจารย์สถาบันภาษา จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
- เป็นผู้เขียนหนังสือ เรื่อง “English for Arts Professions” และ “Developing Skills”
- มีประสบการณ์การสอนที่จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัยมาตั้งแต่ปี 2525 และมีความสนใจทางการเรียนการสอน และการวิจัยทางด้านภาษาอังกฤษ